

கந்தபுராண பேரதனை

பண்டிதமணி சி. கண

கா

Handwritten notes in the top right corner, possibly including a date or page number.

சென்னை
சென்னை

சென்னை கோவை

ஆசிரியர்:

பண்டிதர் சி. கணபதிப்பிள்ளை

அச்சு செய்து கொடுக்கப்பட்டது
1900

செவ்வாய்க்கிழமை
புதினம்
8/8/60

உ
கணபதிதுணை
திருச்சிற்றம்பலம்

கந்தபுராண போதனை

ஆக்கியோன்:

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

பதிப்பாளர் :

அகில இலங்கைச் சைவ இளைஞர் மத்திய மகாசபையினர்
1960

சுன்னாகம் :
திருமகள் அழுத்தகம்

பதிப்புரை

அகில இலங்கைச் சைவ இளைஞர் மத்திய மகா சபை தோன்றி ஏறக்குறைய முப்பது ஆண்டுகளாகின்றன. அது தோன்றியகாலந் தொடங்கி இன்றுவரை தன்னாலியன்றவரை சமபத் தொண்டு புரிந்துவருகிறது. இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் உள்ள சைவப்பேரறிஞர்களை வருடாவருடம் அழைப்பித்துச் சைவப் பிரசங்கங்கள் மகாநாடுகள் அவ்வப்போது நடாத்துகிறது. சிறுவர்களுக்காகத் தேவார, திருவாசகப்போட்டிகளை ஏற்படுத்துகிறது; அவர்களுக்குப் பரிசில்கள் வழங்குகிறது; சித்தாந்தவகுப்புக்களை நடாத்துகிறது; ஆலயங்களிலே விசேட திருவிழாக்காலங்களில் உபநியாசங்கள் செய்விக்கிறது.

இச்சபையால் நடாத்தப்பட்ட ஒரு சைவமகாநாட்டுக்குத் திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீனத்துக்குருமுர்த்தமாக விளங்கிய ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அருளாசி கூறி ஆசீர்வதித்ததோடு அம் மகாநாட்டுக்குத் தங்கள் ஆதீனத் தம்பிரான்களுள் ஒருவராகிய ஸ்ரீமத் சோமசுந்தரத் தம்பிரான் அவர்களைத் தலைமைவகிக்கவும் ஆதீனப் புலவருள் ஒருவராகிய வித்துவான் ச. தண்டபாணி தேசிகர் அவர்களை உபநியாசஞ் செய்யவுந் திருவுளங்கொண்டு மாணவர்களுக்குப் புத்தகப்பரிசில்களும் உபகரித்துள்ளார்கள்.

சைவ வெளியீடுகளை வெளியிடுதலும் இம் மத்திய மகாசபையின் நோக்கங்களுள் ஒன்றாயிருந்தும் அந்நோக்கம் இதுகாறும் நிறைவேறவில்லை. திருவருள்கைக்கூட்டியமையாற்போலும் சபை தன் முதல் வெளியீடாக நாவலர் வழிவந்த தமிழ்ப்பேரறிஞரும் இன்று தமிழகத்திலும் ஈழநாட்டிலும் சித்தாந்தப்பேருண்மைகளைப் பேசியும் எழுதியும் சமயத்தொண்டுபுரியும்

பரோபகாரியும் திருநெல்வேலிச் சைவாசிரியகலாசாலை முன்னையாள் தமிழ்ப் பேராசிரியருமாகிய பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களாற் பத்திரிகையில் அவ்வப்போது எழுதப்பட்ட கந்தபுராணக் கட்டுரைகளைத் தொகுத்துக் 'கந்தபுராணபோதனை' என்னும் பெயருடன் இந்நூலை வெளியிடுகிறது அன்றாடம் நூலைப் பதிப்பித்து வெளியிடுதல்பற்றி நாம் அளவிறந்த மகிழ்ச்சியடைகிறோம். எங்கள் சபை இந்நூலைப் பதிப்பித்து வெளியிட அநுமதியளித்த பண்டிதமணியவர்களுக்கு நாம் மிகுந்த நன்றிக்கடப்பாடுடையோம். அன்றாடம் ஆயுள் நீண்டதாக!

இந்துசமயவிருத்திச் சங்கத்தினர் எங்கள் மகாசபைக்கு ரூபா 500 நன்கொடை உதவினார்கள். அதனுதவிகொண்டும் அன்பர்களின் ஆதரவுகொண்டும் இந்நூலைப் பதிப்பித்து வெளியிடுகிறோம். இந்நூலை வெளியிடப் பணஉதவி புரிந்த இந்துசமய விருத்திச் சங்கத்தினருக்கும் பணம் உதவி ஆதரவு அளித்த அன்பர்களுக்கும் எம் சபை மனமார்ந்த நன்றி கூறுகிறது.

நூல்களை அழகுறப் பதிப்பித்தலிற் கைவந்த சுன்னாகம், திருமகள் அழுத்தகத்தார் இந்நூலையும் அழகுறப் பதிப்பித்துள்ளார்கள். அவர்களுக்கும் நாம் எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

சமயாபிமானிகளும் அறிஞர்களும் மற்றோரும் இந்நூலை ஆதரித்து, எமது சபை மேலும் இத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபட ஊக்குவார்களென எதிர்பார்க்கின்றோம்.

வே. சங்கரப்பிள்ளை

காரியதரிசி

அகில இலங்கைச்

சைவ இளைஞர் மத்திய மகாசபை,
தெல்லிப்பழை, யாழ்ப்பாணம்.

முகவுரை

சில வருஷங்களுக்குமுன் நாவலர் மண்டபத்திலே கந்தபுராணம்பற்றித் தொடர்ந்து பேசிய பேச்சுக்கள் — அப்பொழுது பத்திரிகையில் வந்தவை — இப்பொழுது புத்தக உருவில் வருகின்றன. பேச்சுக்களைப் பத்திரிகைக்கு எழுதியபோது, அவை புத்தக உரு எடுக்குமென்று எண்ணியதில்லை. அதனால், புத்தக அமைப்புக் கேலாத பத்திரிகை நடையும், கூறியது கூறலாதிய மிகையும் இடையிடையே வந்து கலக்கும். அவற்றைப் பொருள்செய்யாது கந்தபுராணத்தின் பெருமையையும், கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகளின் அருமையையும் உணர்ந்து கோடலே வேண்டப்படுவது

கந்தபுராணத்தைத் திருமுறைவரிசையிலும் கச்சியப்பப் பெருமானைக் குரவர்கள் வரிசையிலும் வைத்துப் போற்றுவது ஆன்றோராசாரம்.

நமது யாழ்ப்பாணத்திற் பழையகாலத்திலே கந்தபுராணம் ஆலயந்தோறும் பேணிப் பூசிக்கப்பட்டு வந்தது. அதனாலே மனநிறைவு ஆகிய செல்வம் அக்காலத்திற் பெருக்கெடுத்திருந்ததென்பதை இக்காலத்தார் சிந்தித்தல்வேண்டும்.

தேவர்களுக்குப் புலவர்கள் என்பது மற்றொரு பெயர். புலம் — அறிவு. தேவர்களை அசுரர்கள் வருத்தினார்கள்; சிறைப்படுத்தினார்கள். அப்பொழுது புலவர்களாகிய தேவர்கள் அசுரர்களைக் குறைகூறவும் இல்லை; மன்றூடவும் இல்லை. தாம் தெய்வத்தை மறந்தமையால் நேர்ந்த பலன் அநுபவத்துக்கு வந்திருக்கிறதென்றுணர்ந்து தவத்தை மேற்கொண்டார்கள். பகை

பறந்தோடியது. இந்த உண்மையைத் தேவாலயங்கள், வித்தியாலயங்கள், சைவத்தாபனங்கள் என்றிவைகள் கந்தபுராணமூலம் உணர்ந்து தெளியுமானால், நம்மை எதிர்நோக்கும் பகைமுகம் இன்முகமாம் என்பது சத்தியம்! சத்தியம்!! முக்காலும் சத்தியம்!!!

‘இந்திரராசி’ என்ற பாட்டுக் கந்தபுராணத்தின் பயன் கூறுகின்றது. அப்பயனை அடையும் வழியைப் படிக்கிரமஞ் செய்துகாட்டுகின்றது, ‘புன்னெறி யத னிற் செல்லும் போக்கினை விலக்கி’ என்ற பாட்டு.

விலக்கியன ஒழிதலும் விதித்தன செய்தலும் ஆக இரு அம்சங்கள் கொண்டது அறம். அதன் மூலவேர் சுவதருமம்; உச்சம் ‘மனத்துக்கண் மாசிலனாதல்.’

புன்னெறியிற் சென்றவன் சூரபன்மன் — மனமாசு போக்க முயன்றவர்கள் ஜனகாதி முனிவர்கள். சூரன் முதல் முனிவர்கள் பரியந்தமான பாத்திரங்களில் வைத்து அறம் போதிக்கப்படுகின்றது. அழுக்காறு அறத்தின் பரம விரோதி.

இப் புத்தகத்தில், சமயவகுப்பு என்ற 2ஆம் பிரிவும் சூரபன்மன் என்ற 8ஆம் பிரிவும் அறத்தினியல்பை ஒருவாறு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. 9ஆம் பிரிவு அறம் பொருள். அறத்தால் மனமாசு நீங்கிய வழி அறிவு தூய்மை எய்தி மெய்ப்பொருளைக் காணும். இங்ஙனமாதலை விஷ்ணு முதலிய தேவர்களிலும் நாரதாதி முனிவர்களிலும் வைத்து விளக்குகின்றது இப் பிரிவு. 10ஆம் பிரிவு இன்பம். அது அகத்தமிழ். அறம் பொருள் புறம். இன்பம் அகம். மனமாசு நீங்கி மெய்ப்பொருளை அணுகி அதனோடு அந்நய முறுவதே இன்பம். அது களவு கற்பு என இருவகை. அவை முறையே வள்ளி தெய்வநாயகிகளில் வைத்துப் பதினொராம் பிரிவிற் காட்டப்படுகின்றன.

3ஆம் பிரிவு முதல் 7ஆம் பிரிவு இறுதியானவை கந்தபுராணத்தைச் சிந்திப்பதற்கு உபகாரமான சமய முகம். சமயங் கற்பிப்போர் தகைமை, கொள்ளத்தக்க சான்றோர்களும் நூல்களும், உண்மைச்சமயி, சமயம், உண்மை நூல்களின் ஒருமையும் அவற்றின் நோக்க மும், ஆத்ம பரமாத்ம சம்பந்தம், பிறழ்வு நூல்கள், அகச்சமயங்கள், அவற்றின் தொடர்புகள், புறச்சமயங் கள், வைதிக சைவமாண்பு, புறச்சமய அகச்சமய அபிப்பிராயபேதம், எல்லாச்சமயமும் சமம் என்பதன் தவறு என்றின்றோரன்ன விஷயங்கள் ஆராயப்பட்டிருக்கின்றன. சமய இயல்பு 10ஆம் பிரிவிலும் வருகின்றது.

புன்னெறியிற் செல்லும் போக்கினனாகிய சூரபன்ம னிலும், மேலாம் நன்னெறி ஒழுகிய வள்ளிநாயகியிலும் வைத்துச் சமய இயல்புகள் ஆராய்ந்தமை உய்த் துணரத்தக்கது. அன்றி ஆரியம் தமிழ் என்னும் இவற்றி னியல்பும், ஒன்றை ஒன்று இன்றியமையாமையுங் காட் டப்பட்டிருக்கின்றன.

1ஆம், 12ஆம் பிரிவுகள் முன்னுரையும் முடி வுரையுமாய்க் கந்தபுராணப் பெருமையையும், அது விஷயங்களைப் படிசெய்து காட்டும் அருமையையும் விளக்குகின்றன.

இறுதியிற் சேர்த்திருக்குந் தோத்திரங்கள் மனனஞ் செய்து ஒதுதற்குரியன.

இப்புத்தகத்தை வெளியிட்ட அகில இலங்கைச் சைவ இளைஞர் மத்திய மகாசபைக்கும், சபைக் காரிய தரிசியாகிய பண்டிதர் வே. சங்கரப்பிள்ளை அவர்களுக் கும் எனது நன்றி உரியதாகுக.

கலாசாலை வீதி,
திருநெல்வேலி,
20-5-60

சி. கணபதிப்பிள்ளை

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
பதிப்புரை	iii
முகவுரை	v
காப்பு	ix
1. முன்னுரை	1
2. சமய வகுப்பு	...
i. காசிபர் உபதேசம்	...
(அ) பதி பசு பாசம்	3
(ஆ) தருமம்	8
ii. சுக்கிரன் உபதேசம்	11
நீ பிரமம்; எதுவுஞ் செய்க	...
iii. கச்சியப்ப சிவாசாரியரின் போதனை	14
3. சமயத்தைப்பற்றிய சில கருத்துக்கள்	19
4. நூல்களின் ஒருமையும் பிறழ்வும்	27
5. சமயங்கள்	30
6. வைதிக சைவம்	33
7. புறச்சமயங்கள்	38
8. சூரபன்மன்	50
9. அறம் பொருள்	63
10. இன்பம்	76
11. களவு கற்பு	83
12. கந்தபுராண சமுத்திரம்	92
13. தோத்திரம்	96

கணபதிதுணை

திருச்சிற்றம்பலம்

விநாயகர் காப்பு

திகட சக்கரச் செம்முக மைந்துளான்
சகட சக்கரத் தாமரை நாயக
னகட சக்கர வின்மணி யாவுறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

உச்சியின் மகுட மின்ன வொளிந்தர நுதலி னோடை
வச்சிர மருப்பி னொற்றை மணிகொள்கிம் புரிவ யங்க
மெய்ச்செவிக் கவரி தூங்க வேழமா முகங்கொண் டுற்ற
கச்சியின் விகட சக்ர கணபதிக் கன்பு செய்வாம்.

சுப்பிரமணியர் காப்பு

முவிரு முகங்கள் போற்றி முகம்பொழி கருணை போற்றி
யேவருந் துதிக்க நின்ற விராறுதோள் போற்றி காஞ்சி
மாவடி வைகுஞ் செவ்வேண் மலரடி போற்றி யன்னான்
சேவலு மயிலும் போற்றி திருக்கைவேல் போற்றி போற்றி.

நூற்பயன்

இந்திர ராகிப் பார்மே லின்பமுற் றினிது மேவிச்
சிந்தையி னினைந்த முற்றிச் சிவகதி யதனிற் சேர்வ
ரந்தமி லவுணர் தங்க ளடல்கெட முனிந்த செவ்வேற்
கந்தவேள் புராணந் தன்னைக் காதலித் தோது வோரே.

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளஞ் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை யரசு செய்க குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை யறங்க ளோங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவ நீதி விளங்குக வுலக மெல்லாம்.

உ

கணபதிதுணை

திருச்சிற்றம்பலம்

கந்தபுராண போதனை

முன்னுரை

இந்தநாடு உய்யும்படி அவதரித்த ஆறுமுக நாவலர் பெருமான் கூற்றுக்கள் இவை:

i. “எத்துணைக்காலந் திருப்பித் திருப்பிப் படிப்பினுங் கேட்பினும் எட்டுணையுந் தெவிட்டாது தித்தித்து அமுதூறும் அத்தி யற்புத அதிமதுரத் திவ்விய வாக்காகிய கந்தபுராணம்.”

ii. “இந்தக் கந்தபுராணத்தை விதிப்படி மெய்யன்போடு நியமமாகக் கேட்பவர்கள், நோய்நீக்கம், செல்வம், புத்திர பாக்கியம், சத்துருஜயம், இராசவசியம் முதலிய பயன்களைத் தாந்தாம் வேண்டிய வாறே பெறுவார்கள். இது நெடுங் காலம் பலராலும் அநுபவத்தினால் நிச்ச யித்துணரப்பட்ட விஷயம். இது சத்தி யம்; சத்தியம்; முக்காலஞ் சத்தியம்.”

இது நாவலர் பெருமான் கருத்து :-

இந்த நாட்டுக்கு வந்த வருகின்ற இடையூறுகளினின்றும், சைவத்தையுந் தமிழையும் பாதுகாத்து வைத்தது; வைக்கின்றது கந்தபுராணம்.

அப்பெருமான் மனம்பூரித்து வாழ்த்திய வாழ்த்து இது :—

“ கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவடி வாழ்க ”

கந்தபுராணம் ஒரு கற்பகதரு. அது வேண்டுவார் வேண்டுவதை எந்தக் காலத்திலும் ஈதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறது.

விலங்கு நிலையிலிருக்கும் மனிதனை மனிதனாக்கி, மனிதர்களுக்கு மேலே தேவர்களுக்கும் அப்பாலே வழி நடப்பதற்கும் வழிசெய்வது கந்தபுராணம்.

2. சமயவகுப்பு

I. காசிபர் உபதேசம்

(அ) பதி பசு பாசம்

“ ஒன்றை நினைக்கின் அது ஒழிந்திட்டு ஒன்றாகும்.”

ஒரு நல்ல காரியத்தைச் சிந்திப்போமென்று தொடங்கினால், நமது சிந்தனை நம்மை அறியாமலே மற்றொன்றிற் பிரவேசித்து விடுகின்றது. எடுத்துக் கொண்ட சிந்தனையைச் சிலசமயம் மறந்தேபோகின்றோம். “ இந்த வினா வரும்; இதற்கு விடை இது ” என்று எத்தனையோ மாணவருக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறான் ஒரு மாணவன். பரீட்சையில் அதே வினா வருகிறது; தான் சொல்லிக்கொடுத்த விடை தனக்கு வராமல் விடையெழுதாமலே வருகின்றான்.

“ நினையாத முன்வந்து நிற்பினும் நிற்கும்.”

நமது நினைவுகள் சிந்தனைகள் அடிக்கடி மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒருவன் ஒருத்தி என்று சொல்லுகின்ற உலகம் வருகின்றது; போகின்றது. நாம் உலகத்துக்கு வருகின்றோம்; போகின்றோம். இச்சம்பவங்கள் எப்படி நிகழ்கின்றன.

நமக்கு அடுத்த கணத்தில் நிகழ்விருப்பதை நாம் அறியாமலிருக்கின்றோமே என்று, வேத அங்கமான சோதிடம் நம்மைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றது.

அதற்கு அந்தச் சிரிப்பு எப்படி வந்தது? மணமகன் மங்கல்யத்தைக் யைசால் எடுக்கின்றான்.

பல்லி 'சடார்' என்கின்றது. அடுத்தநாள் மணமக்கள் ஆற்றில் மிதக்கின்றார்கள். அந்தப் பல்லிக்கு அந்த எழுச்சி எங்கிருந்து வந்தது? அந்த அற்ப பிராணிக்கு அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், தான் ஏன் அப்படிச் செய்ததென்று தெரியுமா? கும்பகர்ணன் நித்திரை வரம் கேட்டான்; பாண்டியன் 'கொன்று கொணர்க' என்றான். வசமிழந்து வாய் சோர்ந்து சம்பவங்கள் நடக்கின்றன.

நமது சத்தியைக் கடந்து, இச்சம்பவங்களை நடத்தி வைக்குஞ் சத்தி யாது? எந்தக் காரியத்துக்குங் காரணம் விசாரிக்கிற மனிதனே, பகுத்தறிவாளனே, அணுக்குண்டு போடுகிற விஞ்ஞானியே, இந்தக் காரியங்களுக்குக் காரணம் விசாரித்தாயா? என்று வினாவுகின்றார் வியாச பகவான்.

“ ஏத்திடு சுருதிகள் இசைக்கும் மாண்பொருள் மாத்திரைப் படாவென மாசில் காட்சியர் பார்த்துணர். பான்மையாற் பலவ கைப்படச் சூத்திர மானவுஞ் சொற்று வைகினான் ”

— கந். பாயிரம் - 46

என்பது கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவாக்கு. மனத்துக்கண் மாசில்லாத மகான்கள் வேதப் பொருள்களை எளிதில் உணர்தற்கு உபகாரமாக வேதங்களை வகுத்த வியாச பகவான், பிரம சூத்திரம் என்கின்ற நூலைச் செய்தருளினார். அந்தப் பிரம சூத்திரத்தில் இரண்டாஞ் சூத்திரத்திற் பகவான் மேற்காட்டிய வினாவை எழுப்புகின்றார். காணப்பட்ட இந்த உலகம் எங்கிருந்து வருகின்றது? இதன் தோற்றம், நிலை, இறுதி என்னை?

காணுகின்ற மனிதனே, நீ எங்கிருந்து வந்தாய்? உன் தோற்றம், நிலை, இறுதி என்னை? இனி நீ எங்கே போகப் போகின்றாய்? இந்த நீதியான கேள்விகளுக்கு, “ஓ! விஞ்ஞானியே விடை பகர்ந்து அப்பாற் செல்” என்கின்றார் வியாச பகவான். அணுகுண்டு விஞ்ஞானியை “நீ யார்?” என்று வினவினால், “தான் ஆர்” என்று தெரியாமல் விழிவிழிக்கிறான். மகான்கள் விலா இறச் சிரிக்கின்றார்கள். தன்னை இன்னான் என்று அறியாத மனிதனே “எங்கிருந்து? எங்கே?” என்ற வியாச பகவான் வினாவுக்கு விடையிறுக்க வல்லவன்!

திருவள்ளுவர், தேவர்; நாயனார். அவர் வியாசர் விடுத்த வினாவுக்கு விடையிறுக்கின்றார். காணப்படுகின்ற உலகத்துக்கும், காணுகிற உனக்கும் ஒரு ‘முதல்’ இருக்கின்றது. அதற்குப் பெயர் ஆதி பகவன். “எங்கிருந்து? எங்கே?” என்ற கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் “ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு”. உலகம் விரிதற்கும் சென்று ஓடுங்குதற்கும் இடமான முதலை அறிவதே “கற்றதனாலாய பயன்”. அந்த முதலுக்குப் பரம் என்றும் பெயர். அந்தப் பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம். அந்த முதலை அதினின்றும் விரிந்த பிரபஞ்சம் மறைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அந்தப் பரமாகிய முதலைக் கண்டவர்களுக்குப் “பரத்துள் மறைந்தது பார்முதற் பூதம்” என்கின்றார் திருமூல நாயனார். “யாவையுஞ் சூனியம் சத்தெதிர்” என்பது சிவஞானபோதம்.

வியாச பகவானின் வினாவையும் திருவள்ளுவ தேவர் திருமூலநாயனார் முதலிய மகான்களின்

விடையையும் நோக்கிய கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள், மனத்துக்கண் மாசு நிறைந்த எங்களுக்கு இரங்கி, எங்கள் பக்கல் நின்று, ஒரு ஆட்சேபம் எழுப்புகின்றார் :

“ பற்றிய தொடர்பையும் உயிரையும் பகுத்து
இற்றென உணர்கிலம் ; ஏதந் தீர்கிலம் ;
சிற்றுணர் வுடையதோர் சிறியம் ; யாமெலா
முற்றுன தாடலை உணர வல்லமோ ”

—கந். திருவிளை. - 71

நாம் உடலோடு கூடியிருக்கின்றோம். நாம் உடலைப்பற்றினோமோ? நம்மை உடல் பற்றியதோ? நாம் அறியோம். இந்த உடலுக்கு வேறுக உயிரைப் பகுத்து, உயிரியல்பு உடலியல்புகளை அறிய முடியாதவர்களா யிருக்கின்றோம். அவ்வளவு பேரறிவு எங்களறிவு. இப்படிப்பட்ட அற்பர்களாகிய நாங்களா, உலகம் எங்கே இருந்து வருகிறது? எங்கே போகிறது? நாமெங்கிருந்து வந்தோம்? எங்கே போகப்போகின்றோம்? என்பதை உணர வல்லோம்! நாமெங்கே! ஆதி பகவானாகிய முதல் எங்கே! நமக்கும் முதல் விசாரத்துக்கும் வெகு தூரம்! என்பது கச்சியப்ப சுவாமிகளின் எங்கள் பக்கமான ஆட்சேபம்.

இதற்குத் திருவள்ளுவ நாயனார் இரங்கிப்பின்வருமாறு கூறியருளுகின்றார். மனிதன் உலகத்தின் முதலை விசாரியாது, உலக வியவகாரமே செய்துகொண்டிருந்தால், ஒருகாலும் அவன் மனக்கவலையை மாற்றமாட்டான்.

“ தனக்குவமையில்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது.”

அவன் செயல்களுக்கெல்லாம் அடிப்படை இருளாயிருக்கும். அவன் வினை, “ இருள்சேர் இருவினை ”. ‘ இருள் ’ என்றால் அறியாமை. என்னத்தை அறியாமை என்றால் தன்னை அறியாமை. ‘ தன்னை ’ என்பதற்குத் ‘ தன்முதல் ’ என்றுங் கருத்து.

தமிழ் வேதஞ் செய்த திருவள்ளுவநாயனார் இங்ஙனங் கூறுவாராயின், அதற்குக் கச்சியப்ப சுவாமி எதிர்வார்த்தை பேசுவாரா? மூத்தோர் சொன்ன வார்த்தையாகிய அமிர்தம் அல்லவா வள்ளுவர் வாக்கு. ஆகவே, நாயனார் வாக்குக்கு அடங்கி நின்று, ‘ முதல் ’ விசாரத்தை ஆரம்பித்துப் பரிசோதனம் ஒன்று செய்து பார்க்கின்றார் கச்சியப்பப் பெருமான்.

சூரனாதியர்கள் சிறு குழந்தைகள். அவர்களை இருத்தித் தந்தையாகிய காசிப மகாரிஷி மூலம், “ உலகு ஆதிபகவன் முதற்று ”; அஃதாவது, “ உலகுக்கு ஆதிபகவன் முதல் ” என்று பாடத்தை ஆரம்பிக்கின்றார் :

“ சான்றவர் ஆய்ந்திடத் தக்க ஆம்பொருள்
மூன்றுள ; மறையெலாம் மொழிய நின்றன ;
ஆன்றதோர் தொல்பதி ஆருயிர்த் தொகை
வான்றிகழ் தளை ; என வகுப்பர் அன்னவே ”

—கந். காசிபன் - 3

சான்றோர் ஆராய்கின்ற பொருள்கள் மூன்று. அவைகளையே வேதங்களும் எடுத்துப் பேசுகின்றன. அவை பதி பசு பாசம் என்று இங்ஙனம் முதற்பாடம் ஆரம்பம் ஆயிற்று. சிங்கமுகாசுரன்

சற்றே கேட்டான். மற்றவர்களுக்குப் புறக்குடத்து
நீராயிருந்தது அந்த உபதேசம்.

(ஆ) தருமம்

வகுப்பினியல்பைக் கண்ட காசிபர் பாடத்தை
மாற்றி,

“ தருமம் என்றொரு பொருள்உளது; தாவிலா
இருமையின் இன்பமும் எளிதின் ஆக்குமால் ;
அருமையின் வரும்பொருள் ஆகும் மன்னதும்
ஒருமையி னோர்க்கலால் உணர்தற் கொண்ணுமோ”

—கந். காசிபனுப. - 12

என்று, “அறஞ்செய விரும்பு” படிப்பிக்க ஆரம்பித்
தார். “ பிள்ளைகளே, நீங்கள் இம்மையிலும்
இன்பம் அனுபவிக்கலாம் ; மறுமையிலும் இன்பம்
அனுபவிக்கலாம். இருமையிலும் இன்பந் தருகின்ற
ஒரு பண்டம் இருக்கின்றது. அதற்குப் பெயர்
தருமம்” என்று பாடம் நடந்தது. “ இருமையின்
இன்பமும் இனிதின் ஆக்குமால்” என்றபோது
வகுப்பிலே ஒரு தளிர்ப்புங் காணப்பட்டது. காசிப
ருக்குப் பெரிய உற்சாகம்; விரும்பி முகம் மலர்ந்தார்.

“ தன்னைத்தான் காதலன் ஆயின் எனைத்தொன்றும்
துன்னற்க தீவினைப் பால்.”

—குறள் - 209

“ பிள்ளைகளே, நீங்கள் நல் வாழ்வை விரும்பி
னால் இரண்டாம் ஆளுக்கு இடுக்கண் விளைக்கக்
கூடாது. அது உங்கள் நல்வாழ்வுக்கு நட்பம்.
இதுதான் நல்வாழ்க்கையின் ஆரம்பம்; தருமந்
தொடக்கம்; சுவதர்மம்.”

“ தருமமே போற்றிடின் அன்பு சார்ந்திடும் ;
அருள்ளனுங் குழவியும் அணையும் ; ஆங்கவை
வருவழித் தவமெனும் மாட்சி எய்தும் ; மேல்
தெருளுறும் அவ்வயிர் சிவனைச் சேருமால்.”

--கந். காசிபனுப. - 13

தருமத்தை நன்கு பேணினால், அன்பு செய்யத்
தக்க இடத்தில் அன்பு செய்ததாகும். அன்பு
செய்யத்தக்கதாகிய இந்தத் தருமம் உண்மையில்
அருளே. ஒரு நாளைக்கு அருள் ஆகும். அப்பொழுது
அது ஒரு குழந்தையாய் அணுகும். அருள் அன்பு
ஈன் குழவி. இந்த அருளும் அதிலே அன்பும்
சித்தித்த வழி, அவற்றை இன்னும் பெருக்கு
தற்குத் தவம் மேற்கொள்ளப்படும். அத் தவம்
மாட்சிமைப்படுமாயின், அறிவு தெளியும். அறிவு
தெளியவே சீவன் சிவனும். பழையபடி “அறஞ்
செய விரும்பு” என்ற பாடம் “ஆதிபகவன்
முதற்றே”யிற் போய் முடிந்தது. காசிபருக்கு உலக
பாடம் போகாது. உலகத்துக்கு முதலிலேதான்
அவர் பாடங்கள் போய் முடிவுறும்.

† “ நன்னய மாயவள் நகைத்துக் கூறுவாள்.”

காசிபருடைய சகதர்மிணி—வாழ்க்கைத் துணை
நலம்—‘களுக்’ என்று சிரித்துவிட்டாள். அவள்,
*“விடிவாம் அளவும் விளக்கனைய மாயை” இந்தத்
தநுகரண புவன போகங்களைத் தந்தவள் அந்த
மாயை. சற்றே அறிவை விளக்கஞ்செய்து வைப்
பவள் அந்த மாயை. அப்படியிருந்தும், அந்த
விளக்கனைய மாயைக்குக் காசிபர் உபதேசம்
பிடிக்கவில்லை. பாடம் வகுப்புக்கேற்றதாய்ப் பக்கு
வத்துக்குத் தக்கதாய் இருத்தல்வேண்டும் என்பது

† கந். மாயையுப. * திருவருட்பயன்.

அவள் கருத்து. “கொள்வோன் கொள்வகை அறிந்து, அவன் உளங்கொளக் கோட்டமில் மனத்தின் நூல் கொடுத்தலே” பாடம் படிப்பித்தல்.

“மறைதெரி முனிவரீ வாய்மை யாகிய உறுதியை மொழிந்தனை; உயர்ந்த வீடுறும் அறிவுடை முனிவரர்க் கன்றி நாமருள் சிறுவருக்கு இத்திறஞ் செப்ப லாகுமோ.”

—கந் மாயையுப - 2

நீ வேதங்களை உணர்ந்த மகாரிஷி. வேத உண்மைகளை நன்கு அறிந்திருக்கிறாய். மிக நல்லது! ஆனால் அவ்வுண்மைகளை யெல்லாம் இந்தச் சின்னஞ் சிறு குழந்தைகள் முன் கவிழ்த்து விடலாமா? இது கழற்பெய் குடத்தின் சீர்.

“நன்பெருஞ் செல்வமும் நவையில் கொற்றமும் இன்பமும் அழிவிலா திருக்கும் ஆயுளும் மன்பெருஞ் சீர்த்தியும் மறுவில் வாழ்க்கையும் அன்புடை இனையவர் அடைதல் வேண்டுமால்.”

—கந். மாயையுப - 3

“நம்முடைய காதற் புதல்வர்களுக்கு, ஆதி பகவானாகிய முதல் வேண்டா. அவர்கள் காணப் பட்ட இந்த உலகத்தை நன்கு அநுபவிக்க வேண்டும். அதற்கு நாம் இடறுகட்டைகளா யிருக்கக் கூடாது” என்றெல்லாம் உபதேசந் தொடங்கினான் மாயை. குழந்தைகள் தந்தையை வெறுத்தார்கள். தாயைப் பார்த்துப் பார்த்து உருகினார்கள். தாய் தானே உலகம். “மாயை மயக்கமுஞ் செய்யுமன்றே.” மாயை விளக்குமாம்; அதேசமயத்தில் முதலை மறைக்கும் மறைப்புமாம். மறைப்பு திரோபவம்.

மாயை தன் புதல்வர்களைச் சுக்கிராசாரியரிடம் வழிப்படுத்தாள்.

II. சுக்கிரன் உபதேசம்

நீ பிரமம் ; எதுவுஞ் செய்க

சுக்கிராசாரியர் அகமும் முகமும் மலர்ந்து
உபதேசிக்கின்றார் :

‘ தருமஞ் செய்க தவறுள பாவமாம்
கருமஞ் செய்யற்க என்பர் கருத்திலார் ;
இருமை தன்னையும் யாவர்செய் தாலும்மேல்
வருவ தொன்றிலை ; மாயம்வித் தாகுமோ.’

—கந் சுக்கிர. - 40

“ புண்ணியம் ஆம் ; பாவம் போம் ” என்ப
தெல்லாம் வெறுங்கதை. இது, சுக்கிராசாரியரின்
முதல் உபதேசம் ; புண்ணியாகவாசனம்.

இந்தப் புண்ணியாகவாசனத்தால், காசிபர்
உபதேசத்திலிருந்து ஏதுங் கருத்துக்கள் அவர்கள்
மனசில் தப்பி ஒட்டியிருந்தால், அவற்றைத் துவரத்
துடைத்து மேல் உபதேசிக்கின்றார் :

ஏ சூரபன்மா,

‘ உற்றதோர் மேன்மை நாடி உன்னைப் பிரமம் என்றே
தெற்றெனத் தெளிதி.....’

—கந். சுக்கிர. - 47

இது உட்செவியிற்செய்த உபதேசம் ; மிண்டிய
மாயாவாதம் என்னும் சண்டமாருதம். அதன்மேல்
“ உலோகாயதன் எனும் ஒண்டிறற் பாம்பின்
கலாபேதத்த கடுவிடம் ” ஊட்டப்படுகின்றது.
அந்தக் கடுவிடம் இது :

“கொலையொடு களவு காமம்
 குறித்திடு வஞ்ச மெல்லாம்
 நிலையெனப் புரிதி; யற்றால்
 நினக்குமேல் வருந்தீ தொன்றும்
 இலை; அவை செய்தி டாயேல்
 இறைவநீ விரும்பிற் றெல்லாம்
 உலகிடை ஒருங்கு நண்ணு;
 உனக்கெவர் வெருவு நீரார்.”

—கந். சுக்கிர. - 50

“நீ எந்த அக்கிரமமுஞ் செய்யலாம். செய்யாது விட்டால் அது உனக்கு நடடம். மற்றவர்கள் அஞ்சார்கள். நீயோ பிரமம். உன்னைக் கேட்க வேறு பிரமம் இல்லை.”

மாயாவாதம் அண்ணன்; உலோகாயதம் தம்பி; ஒரு வயிற்றில் ஒருங்கு உதித்த இரட்டைகள். இப்பொழுது இந்தியாவில் மாயாவாதம் தலைநிமிர்ந்து ஆஞ்சை நடத்துகின்றது. உலோகாயதம் உலகம் முழுவதிலும் படம்விரித்தாடுகின்றது.

இவற்றை உபதேசித்த சுக்கிராசாரியரே வெளிக் காதுள் வேறென்றும் உபதேசிக்கின்றார்.

சூரபன்மாவே, நீ சுத்தப் பிரமம். அதிற் சந்தேக மில்லை. ஆயினும் நீ இப்பொழுது ஒரு குடாகாயம். மகாகாயம் குடத்துள் அகப்படுவதுபோல், சுத்தப் பிரமம் ஆகிய நீ இந்தக் குடமாகிய தேகத்துள் அகப்பட்டுக்கொண்டாய்; பிரமமாகிய நீ வெறும் விளையாட்டாக இதற்குட் புகுந்தாய்; சங்கடம் வந்துவிட்டது. இந்தத் தேககுடம் உடையுமட்டும், நீ அந்த மகா ஆகாயம் போன்ற பிரமத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு, வழிபட்டு நடக்கத்தான் வேண்டும்.

பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு கொஞ்சநானைக்கு இருந்துவிட்டால், பிறகு நீ யாருக்குங் கீழ்ப்படியத் தேவையில்லை. நீயே மகாப்பிரமம்; யாருக்குக் கீழ்ப்படிவது! இப்பொழுதோ உன் வாழ்க்கைத் தரம் இன்னும் உயரவேண்டும். மகா விஷ்ணு இறுதியான தேவர்கள் உன் காலடியில் விழ வேண்டும். அதற்குக் குட்டிப் பிரமமாகிய நீ, சற்றே தவஞ்செய்து, பெரிய பிரமத்திடம் வரம் பெற வேண்டும். அந்தத் தவத்துக்கு, உன் அப்பா சொன்ன, ‘தருமம்’ கொஞ்சம், கொஞ்சநானைக்கு அநுட்டிக்க வேண்டும்; வரம் பெற்றபிறகு இஷ்டம் போல நடக்கலாம்.

“பொய்கொலை களவு காமம்
புன்மைக ளுருமே போற்றிச்
செய்குதி தவத்தை என்னைச்
செவியறி வறுத்தல் செய்தான்.”

—கந். அசுரர்யா. - 33

தவத்தின் பொருட்டுத் தவத்தால் வரம் பெறும் பொருட்டுச் சுக்கிராசாரியராலேயே “புன்னெறியதனிற் செல்லும் போக்கினை விலக்குவது” ஆகிய தர்மம் போதிக்கப்பட்டது. சூரபன்மன் தன் வாழ்க்கை நலங்கருதி,

‘தன்னைத்தான் காதல னாயின் எனைத்தொன்றும்
துன்னற்க தீவினைப் பால்”

என்ற தேவர் வாக்கை அநுட்டானத்திற் கொள்வான் ஆயினான். “தருமம் என்றொரு பொருள் உளது” என்ற தந்தையாரின் போதனையை, அந்த நேர நலத்துக்காக ஒரு அளவுக்கு மேற்கொள்வான் ஆயினான். சுக்கிரன் வெறும் உலோகாயதம்

போதித்திருந்தால், சூரன் தவத்தை மேற்கொள்ள உடன்பட்டிரான். உலோகாயதனுக்குத் தனக்கு மேல் ஒன்றுமில்லை. மாயாவாதி சூட்டிப் பிரமம் ஆனபடியால், சூரன் பெரிய பிரமத்தை நோக்கித் தவம் செய்ய உடன்பட்டான். அந்த அளவில், உலோகாயதத்தில், மாயாவாதம் விசேஷம்போலும். ஆயினும் என் ! மாயாவாதி வரங்கள் பெற்றபின், தான் அந்தப் பிரமந்தான் என்று விவேகித்துக் கொண்டபின், உலோகாயதன் ஆகின்றான். அன்றி அவனுடைய கடமுடைக்கிற முத்தியினாலேதான் என்ன பயன் ! கடாகாயம் மகாகாயம் ஆன பிறகும், மற்றொரு கடத்துட் புகுந்துவிடுமே. பிரமத்தைக் கட்டுப்படுத்துகிற கடமும் உலகத்தில் உண்டாமே ! என்னை ஆச்சரியம் ! சூரியனுடைய கண்ணை இருள் மறைக்கும் போலும். இது நிற்க.

III கச்சியப்ப சிவாசாரியரின் போதனை

கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள், சூரபத்மனின் சரித்திரத்தில் வைத்து, வாழ்க்கையின் அடிப்படையாகத் “ தருமம் என்றொரு பொருள் உளது ” என்ற உண்மையை நன்கு வலியுறுத்தி இருக்கின்றார். ஒரு மனிதன் அருமையான உடம்பு வந்து வாய்த்ததும், அந்த உடம்பின் வேருகத் தன்னை அறிய முடியாதவையிருக்கிறான். அந்தக்கரண விசேஷத்தினாலே, தனக்கு மேலே ஒன்று உண்டு என்ற எண்ணம் உதித்தாலும், அந்த ஒன்றை—முதலே—அவன் விசாரிப்பதில்லை. காணப்பட்ட உலகத்திலேயே அவன் மனஞ் செல்லுகின்றது.

அறியாமையாகிய இருளில் இருந்துகொண்டே குருட்டாட்டம் ஆடுகின்றான் ; நல்வினையும் செய்கின்றான் ; தீவினையும் செய்கின்றான். ஏன் செய்கின்றானென்று அவனுக்கே தெரியாது. அப்படியிருந்தும், அவன் எடுத்த தேக விசேஷத்தால், அவனுக்கு ஒரு வாய்ப்பு இருக்கிறது. அது, துன்பத்திலே வெறுப்பு ; இன்பத்திலே விருப்பு.

நல்லாசிரியர்கள் இந்த விருப்பு வெறுப்புக்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, துன்பத்துக்குக் காரணம் தீவினை என்பதைக் காட்டி, இன்பத்துக்குக் காரணமான நல்வினையில் முனையும்படி உபதேசிக்கின்றார்கள். அந்த உபதேசந்தான் “ தருமம் என்று ஒரு பொருள் உளது ” என்ற காசிபர் உபதேசம். அதுதான் நல்லாசிரியராகிய கச்சியப்ப சிவாசாரியரின் வாழ்க்கை அடிப்படை உபதேசம்.

மனிதன் தன் நல்வாழ்வுக்காகவே முதலில் தருமத்தை அநுட்டிக்க முன்வருவான். ஒரு மனிதன் அவ்வளவு செய்ய முன்வருவானாயின், அது பெருங்காரியம். அதனால் அவன் இம்மையில் நரேந்திரனாய் வாழலாம் ; மறுமையில் இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களை எய்தலாம். * “ இந்திர ராகிப் பார்மேல் இன்பமுற்று இனிது மேவிச் சிந்தையில் நினைந்த ” முற்றலாம், என்கிறார் சிவாசாரிய சுவாமிகள்.

ஆனால், தன் வாழ்வுக்காக அநுட்டிக்கும் தர்மத்தினால் மனமாசு நீங்காது ; மற்றவர்களின் வாழ்வில் எரிச்சல் பொருமை பொங்கிக்கொண்டே

* கந். - கடவுள் வாழ்த்து.

யிருக்கும். மனமாசுகள் தன் நன்மைக்காக அடக்கப்படுதல் வேறு ; அடங்குதல் வேறு. அடக்குவதால் இட்டசித்திகள் உண்டாகலாம் ; மாசு நீங்காது.

மாணிக்கவாசகமாகிய திருக்கோவையிலே, ஆத்மாவாகிய நாயகியின் நிலை எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றது. அவள் ஆத்மநாயகன் பெருமையை உணருகின்றாள். அவனைப் பின்தொடருகின்றாள் ; அவனே தனக்குக் கதி என்பதைப் பரிபூரணமாக உணருகின்றாள். அவளுக்கு ஆத்மநாயகன்மேல் அன்பு பெருகுகின்றது. அவளுடைய அன்புநிலை நானூறு துறைகளாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முந்நூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதாந் துறை :

“ பரத்தையைக் கண்ட பவளவாய் மாதர்
அரத்த நெடுவேல் அண்ணற் குரைத்தது.”

— திருக்கோவை

ஒப்புயர்வில்லாத தலைவி, தான் தொடருகின்ற தலைவனை மற்றொருத்தியும் அநுபவிக்க முனைவதைக் கண்டாள். அதை அவளாற் சகிக்க முடியவில்லை. அவன் தனது சொத்து என்ற எண்ணம் உண்டாகின்றது. பொருமை பொங்குகின்றது. அப்பால், நானூறுந் துறையில் தலைவி தன் மாசை உணருகின்றாள்.

“ ஊருணி உற்றவர்க்கு ஊரன்
மற்றியா வர்க்கும் ஊதியமே ”

என்கின்றாள்.

— திருக்கோவை

தலைவன் ஊருணி. அவன் தனக்கு மாத்திரம் நாயகன் அல்லன் ; சர்வான்மநாயகன் என்பதை உணருகின்றாள். மன மாசு கழன்றது. “ யான்

பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்ற நிலை வந்தது. இந்த உந்த நிலையை நாமுய்ய அவதரித்த கச்சியப்பப் பெருமான்,

“ஈங்கொரு தமிழ ளாகி
 இருந்திடு வேனுக்கு இன்றோர்
 பாங்கிவந் துற்ற வாறு
 நன்றெனப் பரிவு கூர்ந்தாள்”

—கந். வள்ளி - 235

என்று, தெய்வநாயகியில் வைத்துக் காட்டியிருக்கின்றார். பொய்யற்ற கீரன் உரைத்த ‘மறுவில் கற்பின் வாணுதல்’ தெய்வநாயகி. தெய்வநாயகியின் மனசில் மறுவாகிய மாசு இல்லாமையைக் கையில் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார் கச்சியப்பப் பெருமான்.

தர்மம் தன் வாழ்க்கை விருப்பிலேதான் ஆரம்பிக்கும். ஆனால் அது பூரண தர்மம் ஆகாது. எல்லாரும் வாழ்வதற்குரியதுதான் பரிபூரண தர்மம். எல்லாரும் வாழவேண்டும் என்கின்ற மனநிலை கைவரும்போது மன மாசு நீங்கும். அந்த நிலைக்குத்தான் அறம் என்று பெயர். “மனத்துக்கண் மாசில னாதல் அனைத்தறன்” என்றது தமிழ்வேதம். “அறஞ் செய விரும்பு” என்று, மன மாசு நீங்கும் நிலையை வருவிக்கத்தான் அன்னை மன்றாகுகின்றார்.

அறம், தன்வாழ்வு கருதிய தருமத்திற் றெடங்கலாம். அதன் இறுதி வெகு தூரத்தில் உள்ளது. “ஈறில் நல்லறம்” என்கின்றார் கம்பர். “சார்புணர்ந்து சார்பு கெடல்” ஆகிய துறவும் அறமே.

அறத் தொடக்கத்தைச் சூரபன்மனிற் பார்க்கிறோம்.
அதன் உச்சத்தைத் தெய்வநாயகியிற் பார்க்கிறோம்.

அறத்தின் தொடக்க உச்சங்களைக் காட்டிய
கச்சியப்பப்பெருமான் அதன் ஆழநீளங்களை ஜனகர்
முதலிய இருடிகளில் வைத்துக் காட்டுகின்றார்.
ஜனகர் முதலியவர்கள் வேத இருடிகள். அவர்கள்
கைலாசத்துக்குப் போய்,

“ அருட்பெருங் கடலே எய்த்தேம்
அமைந்திலது உணர்வு; யாங்கள்,
மருட்பெருங் கடலில் நீங்கும்
வண்ணம்ஒன்று அருள்தி என்றார்.”

—கந். மேரு - 6

அந்த மகான்கள் தம் மனத்துக்கண்
மாசு இருப்பதை உணருகின்றார்கள்; அதனைப்
போக்க அறங் கேட்கின்றார்கள். “ அன்றலின்
கீழிருந்து அறம் உரைத்தான் காணேடி”. தம்
வாழ்வுக்காகவே “ புன்னெறி யதனிற் செல்லும்
போக்கினை விலகி”த் தருமத்தை மேற்கொள்பவர்
களுக்குத் தர்ம விசேஷத்தாற் பெருஞ் செல்வங்கள்
வரலாம்; செல்வம்வந்துற்றகாலே அடிக்கடி தவறு
வார்கள்.

நிகழ்வனவற்றை யெல்லாஞ் சரி என உன்மனம்
எப்பொழுது உடன்பட்டதோ அப்பொழுது நீ சரிப்பட்டாய்;
அப்பொழுது உன்வாக்கும் இறந்தது; மனமும் இறந்தது.

— ஆன்மவிசாரம்

3. சமயத்தைப்பற்றிய சில கருத்துக்கள்

ஒருசமயம் ஒரு மகானை அணுகி “எப்படிப் பட்டவர்கள் சமய பாடம் படிப்பிக்கலாம்” என்று கேட்க நேர்ந்தது. அந்த மகான் ஆழ்ந்த சிந்தனையாளர்; சற்றே மௌனமாயிருந்தார். பின் சிறிது சிரித்தார்; நிமிர்ந்து பார்த்தார். “ஆரும் படிப்பிக்கலாம்” என்றார். அவர் முன்னிலையில் என்ன செய்ய முடியும்! பேசாமலிருக்க நேர்ந்தது.

மகான் சொல்லுகிறார் :-

“சில விஷயங்களில் மகா விவேகியாகிய ஐன்ஸ்ரீனும் சந்தையில் மீன் விற்கிறவனும் ஒரே வகுப்பு; ஒரே மட்டம். கடவுள் விஷயத்தில் மீன் காரிக்கு எவ்வளவு அறிவுண்டோ, அவ்வளவு தான் ஐன்ஸ்ரீனிடமும். சில சமயத்தில் உண்டு என்பார்கள்; மற்றொரு சமயத்தில் இல்லை என்பார்கள்; இருவரும் ஆராய்ந்த முடிவுகள் அல்ல அவ்விருவரும் கடவுள் பற்றிச் சொல்லும் முடிவுகள். மின்னைப் பற்றி அவரும், மீனைப் பற்றி அவளும் கொண்ட முடிவுகள் போன்றவைகளல்ல, அவர்கள் கொண்ட சமய முடிவுகள். எட்டாத காரியத்தை எவருஞ் சொல்லலாம்”. மௌனம்.

சற்று நேரம் கழிந்தது. மீண்டும் மகான் சொல்லுகிறார் :-

“சமயபாடம் ஆரும் படிப்பிக்கலாம்; இலௌகிக பாடத்துக்குத்தான் ஆனை விசாரிக்கவேண்டும்.”

சமயம் சொல்லுந் தகுதியுள்ளவன் தன் சாதி சமூக அபிமானங்கள் கெட்டு, இலட்சிய அபிமானியாய் இருப்பான். பிறப்புக் குணம் அவனை வாதிக்காது; அவன் புலையனாயும் இருக்கலாம்; அவனிடம் பிராமணன் சமயங் கேட்கலாம். மெய்கண்டார் வேளாளர்; அருணந்தி சிவாசாரியர் ஆதிசைவர்; உத்தமப் பிராமணர். வேளாளராகிய மெய்கண்டாரிடம் ஞானம் கேட்டார்.

மெய்கண்டார் மெய்யைக் காணாத வெறும் வேளாளராய்க் கணித விஞ்ஞான பொருளாதார விற்பன்னராயிருந்தால் அவரிடம் அந்த இலௌகிக பாடங்களை அருணந்தி சிவசாரியராகிய அந்தணர் கேட்கக் கூடாது. ஏனென்றால் உபாத்தியாயரின் வேளாளக் குணம் மாணவரின் பிராமணத்துவத்தைத் தப்பாது கெடுக்கும். 'பீடி' வாத்தியாயரின் மாணவன் 'பீடி' மாணவன் அல்லது மூக்குத்தூள் மாணவன் ஆவான். வெள்ளையன் போய் விட்டான்; வெள்ளைக் குணம் போக எத்தனை தலைமுறை செல்லுமோ! இராமன் வில்வித்தையை வசிட்டரிடம் படித்தான். அவனுக்கு அம்பு தூவுகிற இடந் தெரியும்.

சமயபாடந்தெரியாதவன் சமயம்படிப்பிப்பதாற் பிள்ளைக்குக் கேடு வருவதில்லை; சாதி குலம் பிறப்பிற் றடுமாறுகிற நிலையில் உள்ளவன் இலௌகிகக் கல்வி கற்பிக்கும் முறையினாலேதான் கேடு.

சுத்த மாயை, அசுத்த மாயை, துரியம், துரியாதீதம் படிப்பித்தலால் ஒரு நன்மையும் விளையாம

லிருக்கலாம் ; பிள்ளைகள் உபாத்தியாயர் தமக்கு விளங்காதவைகளைச் சொல்லுகிறார் என்று திட்டலாம் ; பரிகாசம் பண்ணலாம் ; வேறு கேடில்லை.

ஒளி, ஒலி படிப்பிப்பவனாலேதான் கேடு. ‘இந்த விஞ்ஞான விசித்திரங்கள் உங்கள் புராணப் புளுகர்களுக்குப் போகுமா?’ என்று ஒரு போடு போடுவான் ; அவ்வளவுதான். ஆசிரியன் பிடித்த புங்கம் வேரை மாணவனும் இழுத்துப் பிடிப்பான். வீட்டில் இங்கிலிசு பேசுவான் ; ‘நொன்சென்ஸ்’ ‘நரோமயின்ட்’ குடிபுகும்.

ஐகதீச சந்திரபோஸ் தாம் கண்ட தாவர சாத்திர உண்மைகள் மகாரிஷிகள் கண்ட மகா சமுத்திரத்தின் கரையில் உள்ள சாதாரண சோகிகளின் விளையாட்டுக்கள் என்கின்றார். அந்த மகான் தாவர சாத்திரம் படிப்பிக்கும்போது “எங்கள் கீரை கத்தரிக்காய்க்காரருக்கு என்ன தெரியும்?” என்ற எண்ணம் பிறவாது. வெள்ளையன் ‘சுயினைன்’ படிப்பிக்கும்போது, மூலிகளைச் சொன்ன சித்த புருஷர்களிலேயே நையாண்டி பிறப்பித்து விடுவான்.

சமய பாடமும் முறையுமல்ல நமக்குத் தேவை ; படிப்பிக்கிற ஆள்தான் தேவை. இலௌகிக பாடம் படிப்பிக்க ஆள் தேடியபிறகு, தேடத்தெரிந்தால், சமய பாடம் படிப்பிக்க ஆள்வரும்.

“எங்கிருந்து வந்தது? எங்கேபோய் முடியும்?” என்ற பிரமசுத்திரக் கேள்விக்குப் புறமானவர்கள், விஞ்ஞான பொருளாதாரங்கள் படிப்பிக்கிற

கல்லூரிகளிலே சமய பாடம் நடப்பது, இரும்பை விழுங்கினவனுக்குச் சுக்கு அவித்துக் கொடுப்பதாயிருக்கும். கல்லூரிகள், சாத்திர பாட பண்டிதர்களுக்குச் சமயம் கற்பிக்க வழி காணுமானால், “கற்றது கைம் மண்ணளவு” என்ற மந்திரத்தை அவர்கள் செவித்துளையிற் புகுத்த வழிதேடுமானால், சமயம் ஆள் இல்லாமலே வளரும்.

வேத சிவாகம உண்மைகளை அறியாதவர்கள்—அவற்றில் ஆராமை பிறவாதவர்கள்—புராணங்களின் கருத்தறியாது சிற்றின்பப் பொருள் உரைத்து “ஐயையோ! நமது சமயத்தைக் கெடுக்கிறார்களே; கந்தருக்கும், காமுகருக்கும் கள்ளுண்டு களிப்போருக்கும் உரிய சமயம் நமது சமயம்; அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு உரியது நமது கோயில் என அந்நிய சமயத்தவர்கள் சிந்திக்கிறார்களே” என்று, ஆறுமுக நாவலர் பெருமான் அமுத கண்ணீர் ‘சுப்பிர போதம்’ என்கின்ற துண்டுப் புத்தகம் வழியாக இன்றைக்கும் பெருகி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. வேதாசிரமங்களுக்கும் நமக்கும் வெகுதூரம். இந்த நிலையில், புராணங்களைத் தீண்டுதற்கு நமக்கு அதிகாரமில்லை. ஆயினும், வேதாசிரம உண்மைகளில் முழுகித் திளைத்த மகான்களை வணங்கி, அவர்களுக்கு அஞ்சி அஞ்சி அவர்கள் வழியில் ஒரு சிறு துகள் அளவேனும் ஆராமை வைத்துக்கொண்டு, புராணமாகிய மகா சமுத்திரத்தினுள்ளே சற்றே இறங்கிப் பார்க்கலாமென்பது ஒரு சிறு கருத்து.

சமயகுரவர்கள்; இவர்களுடன் 9ஆம், 10ஆம், 11ஆம், 12ஆம் திருமுறை செய்தவர்கள்;

சந்தான குரவர்கள் ; இவர்களுடன் திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் செய்தவர்கள் ;

நாயன்மார்கள் ; பொய்யடிமையில்லாத புலவர்களாகிய சங்கத்துச் சான்றோர்கள் ;

சுப்பிரமணியப் பெருமானின் திருவருள் கைவந்த அருணகிரிநாதர், சுப்பிரமணிய உபாசகரான கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் ; விஷ்ணுபக்தர்களான ஆழ்வார்கள் ;

குமரகுருபரர், தாயுமானவர், பிற்காலத்துப் பட்டினத்தார் ; இவர்களையெல்லாம் நமக்கு ஒரு அளவுக்குக் காட்டித்தந்த வள்ளல் ஆறுமுக நாவலர் பெருமான் ;

இவர்கள் நாம் வழிபடுதற்கு உரிய தெய்வங்கள் ; தெய்வத்தன்மை யுள்ளவர்கள் ; தெய்வத்தன்மையில் ஆராமை மிக்கவர்கள் ; வரிசை அறிந்து மதித்து வழிபடுதற்குரியவர்கள்.

பதினெண் சித்தர்கள் இருக்கின்றார்கள்—மிகப் பெரும் மகான்கள் ; நம்மால் விளங்கிக்கொள்ள முடியாதவர்கள்.

ஒளவையார், திருவள்ளுவர், திருமூலர் நம் கண்முன்னிலையிலே தோன்றுகின்ற மூன்று ஞானச் சுடர்கள். இவர்கள் சித்தர் வகுப்பையுஞ் சேர்ந்தவர்கள்.

கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள், சேக்கிழார் நாயனார், உமாபதி சிவாசாரியர் கொஞ்சம் எட்டிப் பார்க்கக்கூடிய திருவருட் கணிகள் ; முப்பழங்கள்.

உமாபதி சிவாசாரியர் அருளிய திருவருட்பயன், நமது கைக்கு எட்டிய ஒரு சிவஞானத்திறவுகோல்.

திருவள்ளுவர் அருளிய திருக்குறள் அமிர்தம் வேதமாகவும், திருவருட்பயன் சிவாகமம் ஆகவும் சிரமேல் வைத்து வணங்க வேண்டியவை.

மகான்களையும் அவர்கள் அருளிய நூல்களையும் வணங்கி, வழிபட்டு, கந்தபுராணம் மூலம் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகளோடு பழக்கஞ் செய்வதற்கு உபகாரமாக முதலிற் சில கருத்துக்களைச் சிந்திப்போம். அதன்மேல் விஷயத்தைத் தொடங்குவோம். கருத்துக்கள் இவை:

யாதொரு உண்மையுண்டோ அந்த உண்மைக்கு இரண்டு கால்கள் உண்டு. ஒன்று ஆரியம்; மற்றது தமிழ். காரியத்தைச் சொல்லுவது ஆரியம்; அதில் அன்பு செய்விப்பது தமிழ்.

யாதொரு உண்மையுண்டோ அந்த உண்மைகளுக்கு இரண்டு கைகளுமுண்டு. ஒன்று வேதம்; மற்றது ஆகமம். வேதம் அறிவது; மற்றது வருவது; அருள்.

யாதொரு உண்மையுண்டோ அதற்கு இரண்டு கண்களுமுண்டு. ஒன்று வேதாந்தம்; மற்றது சித்தாந்தம்.

சிகை, கற்பம், வியாகரணம், நிருத்தம், சந்தோவிசிதி, சோதிடம் என்கின்ற வேதாங்கங்கள்; புராணம், நியாயம், மீமாஞ்சை, மிருதி என்

கின்ற உபாங்கங்கள் (இதிகாசம் புராணத்துள் அடங்கும்; மீமாஞ்சை பூர்வம் உத்தரம் என இரு வகை); பன்னிரண்டு திருமுறை; பதினான்கு சாத்திரம் இவைகள் அந்த உண்மை என்கின்ற புருஷனின் ஏனைய அவயவங்கள்.

உண்மைக்கு ஒரு தூலவடிவம் சொன்னோம். அந்த உண்மை வடிவத்தில், ஒரு உறுப்பை எடுத்துக்கொண்டு அதனியல்பை உள்ளவாறு சொன்னால், அது ஏனைய உறுப்புக்களோடு மாற்றின்றியிருக்கும்; ஒரு உறுப்பைப்பற்றிச் சொல்லுவது, ஏனைய உறுப்புக்களோடு மாறுபடுமாயின் அது பிழை; பிறழ்வு.

ஒரு யானையின் காலைத் துண்டித்து ஒரு கண்ணுள்ளவனிடங் கொடுத்தால் அவன் அதைப் பற்றிச் சொல்லுவது, முழுத்த யானைக்கு மாறுபாடு இன்றியிருக்கும். குருடனிடம் அந்தக் காலைக் கொடுத்தால் அவன் அதை உரல் என்றும் சொல்லலாம். கையை உலக்கை என்கின்ற மற்றொரு குருடனோடு கலகமும் மூளலாம். கண்ணுள்ளவனுக்கு அந்த இரு குருடரோடும் யுத்தமில்லை; அவர்களில் அவனுக்கு இரக்கமுண்டு.

உறுப்புக்கள் ஒன்றோடொன்று மாறில்லாதவைகள்; அகச் சமயங்கள்.

பிறழ்வுகள் தம்முள் மாறுபாடுள்ளவைகள்; உண்மை உறுப்புக்களோடு மாருனவைகள்; புறச் சமயங்கள்.

8×4 என்ற கணக்குக்குப் பிள்ளை 12 என்று விடை எழுதுகிறான் ; கணித உண்மை தெரிந்தவன் பிழையான விடை, எதைப் பிறழ உணர்ந்ததனால் வந்தது, என்பதை உணர்வான்.

குளக்கரையில் ஒரு ஒட்டுமா ; அதன் பழம் குளத்து நீருட் டோன்றுகின்றது. அந்த நிழற் பழத்தைப் பறிக்க ஒருவன் வாயூறுகின்றான். அந்த உண்மைப் பழத்தைப் பறிக்க அதே நிழற் பழம் இல்லையாய் அடங்கிவிடும் என்பதை உணருகின்றானில்லை. உண்மைப் பழத்தை மேலே கண்டவன், நிழற் பழ இரகசியம் அறிவான் ; பிறழ்வை உணர்வான் ; எந்தப் பிழை எந்தச் சரியின் பிறழ்வு என்பதை எவன் அறிகின்றானோ அவனே சரியை உணர்ந்தவன். அவனே பிழையைப் பிழையென்று காட்ட வல்லவன். அவனே 'சமயி' என்று, "ஓது சமயங்கள்" என்ற திருப்பாட்டில் உரைக்கின்றது, திருவருள் நிதியான சிவஞானசித்தியார்.

சிவஞானசித்தியார் போதிக்கின்ற சைவ சித்தாந்தம், வேதாந்தம், வேதம், ஆகமம் இவற்றின் அங்கங்கள், ஏனைய உறுப்புக்கள், தமிழ் ஆரியம் ஆகிய எல்லாவற்றோடும் மாறில்லாதது ; அவற்றின் முடிந்த முடிபாயுள்ளது.

காயத்தாலும் வாக்காலும் மனத்தாலும் ஆகிய இம் மூன்றிலும் தன்கண் நிகழ்வனவற்றைப் படிப்பதே படிப்பு.

4. நூல்களின் ஒருமையும் பிறழ்வும்

எல்லாவகையான உண்மை நூல்களினதும் முடிந்த முடிபு இதுதான் என்று தமது சுட்டு விரலினாலே சந்தேக விபரீதமின்றிச் சுட்டிக் காட்டு கின்றார் உபாமதி சிவாசாரியராகிய அந்தத் திருவருள் வள்ளல்.

அந்த வள்ளலின் திருவருள் வாக்கு இது :

“ எல்லா வகையும் இயம்பும் இவனகன்று
நில்லா வகையை நினைந்து.” —திருவருட்பயன்

உண்மைநூல்கள் எல்லாம் எடுத்துச்சொல்லு வது இதனைத்தான். அது “ இவன் அகன்று நில்லாவகை.” இந்த ஆத்மா, எப்படி இந்தத் தேகத்தோடு இரண்டற்றிருக்கிறதோ, அப்படி மற்றொன்றோடும் இரண்டற்றிருக்கின்றது. இந்த உடம்போடு இரண்டற்றிருக்கும் நிலை பொய்நிலை; அழியும்நிலை; அநித்தியநிலை. மற்றொன்று கடவுள்; உயிரை உயிர்ப்பிப்பது. அதனோடு இரண்டற்று நிற்கும்நிலை மெய்நிலை; நித்தியமானது. அந்த மெய்நிலையை ஆத்மா உணருகின்றிலது.

**ஆத்மாவும் அந்தக் கடவுளும்
தாடலைபோற் கூடியவை**

“ தாடலை” என்ற வார்த்தையைத் தாள் + தலை என்று வகுக்கலாம். “ தாடலை”யில் முதல் கடை எழுத்துக்களையும் அப்படியே “ தாள் + தலை”யில் முதல் கடை எழுத்துக்களையும் நீக்கிவிட்டால்

“ ட = ள் + த ” என்று வரும். இதனை “ ட் + அ ” = “ ள் + த் + அ ” என்றும் எழுதலாம். இருபக்கத்தும் “ அ ” வை நீக்கினால் “ ட் ” = “ ள் ” + “ த் ” என வரும். “ ட் ” ஒரு மெய். அதற்குள், “ ள் ” “ த் ” என்ற இரண்டு மெய் இருப்பது மெய். காணுகின்ற “ ட் ” ஒன்றுமல்ல ; இரண்டுமன்று. “ ட் ” இரண்டு மெய் ஒன்றுபட்டுக் கிடக்கிற ஒரு பண்டம். “ த் ” ஆன்மா ; “ ள் ” கடவுள். “ த் ” தலை. “ ள் ” தாள். தலை தனித்திருப்பதில்லை. அது தாளோடு கூடியது ; தாடலை. அதை உணர்கின்றிலது “ த் ” ; ஆன்மா.

“ நான் ” என்று சொல்லும்போது உடம்பையுஞ் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறோம். உடம்பினின்று பிரிந்து, ஆன்மா “ நான் ” என்று சொன்னாலும் அந்த நானுக்குள் இன்னும் ஒரு பொருள் இருக்கின்றது ; அது கடவுள். “ த் ” ஆகிய ஆத்மா, “ ள் ” ஆகிய கடவுளோடு இரண்டற்றிருக்கிறது. ஆத்மா கடவுளை விட்டு வேறாய் இருப்பதில்லை. இந்த இரகசியத்தை ஆத்மா அறியாது. அதனாலே கவலையே பெருகுகின்றது. இந்த இரகசியத்தை அறிவிக்கத்தான் “ வேதமுடன் ஆகம புராண இதிகாசங்கள் கலைகள் ” எல்லாம் எழுந்தன. ஒரு கணிதத்தை விளக்கப் பல முறைகளுண்டு. ஒரு முறை எல்லாருக்குஞ் செல்லாது. அவனவன் விவேகத்துக்குத் தக்கபடி முறை வேறுபடும். ஆனால், முறையெல்லாம் ஒரு உண்மையையே சாதிக்கும்.

உண்மையைச் சாதிக்கும் நூல்களுக்கெல்லாம் ஆகமம் என்று பெயர். ஆகமப் பிரமாணம் என்கின்ற வழக்கு உண்டு.

“ சுத்தவடி வியல்பாக உடைய சோதி

சொல்லியஆ கமங்களெலாஞ் சூழப் போயும்
ஒத்துமுடி யங்கூட ஓரி டத்தே

ஒருபதிக்குப் பலநெறிகள் உளவா னாற்போல்.”

– சித்தியார் பரபக்தம் - 9

ஞானிகள் கண்ட நெறிகள், பல ஆறுகள் ஒரு கடலிற் சங்கமிப்பதுபோல ஓரிடத்துச் சென்று முடியுமென்று உபநிஷத் வாக்கியமும் உண்டு. உண்மை நூல்களும் ஞானிகள் கண்ட நெறிகளும் ஓரிடத்தே போய் முடியும். “ இவன் அகன்றுநில்லா வகையை இயம்பும்.”

பிறழ்வு நூல்களும் நெறிகளும் ஒன்றாகிய உண்மையை அணுகுவதில்லை. குளத்துட் டோன்றும் நிழற்கனி கைக்கு வாராது.

$8 \times 4 = 12$ என்கிற விடை உண்மை முடிபை அணுகாது. அஞ்ஞானிகள் வகுக்கும் நெறி அஞ்ஞானத்திலேதான் முடியும். தம்முள் மாறுபடும்; அந்தகாரமாயிருக்கும்.

“ பித்தர்குணம் அதுபோல ஒருகா லுண்டாய்ப்

பின்னொருகா லறிவின்றிப் பேதை யோராய்க்
கத்திடுமான் மாக்களுரைக் கட்டிற் பட்டோர்

கனகவரை குறித்துப்போய்க் கடற்கே வீழ்வார்.”

– சித்தியார் பரபக்தம் - 9

இமாசலத்தை நோக்கி ஒருவன் நடக்கிறான். அதன் நிழல் கடலுள் தோன்றுகிறது. கண்டேன் இமாசலத்தை என்கின்றான். ஆளைக் காணவில்லை. அவனைக் கடல் விழுங்குகின்றது. அவன் இமாசலத்தை அணுகப்போவதில்லை. “ குருடுங் குருடுங் குழிவீழுமாறே.”

5. சமயங்கள்

உண்மை புறச்சமயத்தவர்களுக்கு இருள். உண்மையைப் போதிக்குஞ் சமயம் அகச்சமயம். “ஒன்றது பேரூர் அதற்கு ஆறுவழி உள;” திருமந்திரம். அகச்சமயம் ஆறு. அதில் ஒன்று சைவம். அதில் எத்தனையோ துறையுண்டு. அப்படியே மற்ற ஐந்துக்கும் பல துறைகள் இருக்கலாம். “ஆறும் மாரு வீறுடைத்து” உமாபதிசிவத்தின் வாக்கு. இவை ஒத்து முடியுஞ் சமயங்கள்; ஓரிடத்தே முடியுஞ் சமயங்கள்.

புறச் சமயங்கள் உண்மையின் பிறழ்வுகள். வேத வேள்விகள் இப்பொழுது ஆடு கோழி வேள்விகளாய்ப் பிறழ்ந்திருக்கின்றன; அவை போன்றவைகள். அவைகள் பொய்ச் சமயங்கள். அவை உண்மையை அணுகுவதில்லை. அவை விட்டார்த்தங்களும்மல்ல; ஏணிப் படிகளும்மல்ல. அவை ‘பொய்வந்துழலுஞ் சமயநெறி, ‘அவற்றில் புகுதவேண்டா’ என்று தாயுமானவர் கையுயர்த்தி எச்சரிக்கின்றார்.

இப்பொழுது ஒருசாரார் வட்டத்தின் விட்டார்த்தங்கள் நடுப்புள்ளியில் வந்து முடிவது போலப் பொய்ச்சமயங்களும் உண்மையில் வந்து முடியுமென்று நினைக்கின்றார்கள். அது பெரிய தவறு. விட்டார்த்தங்கள் போன்றவை மெய்ச்

சமயங்களாகிய அகச் சமயங்கள்; பொய்ச் சமயங்களாகிய புறச்சமயங்கள் அல்ல. சமய விட்டார்த்தங்கள் ஆறே.

வேறொருசாரார் மெய்ச் சமயத்துக்குப் பொய்ச் சமயங்கள் ஏணிப்படிகள் என்று நினைக்கின்றார்கள். அதுவும் முன்னையதுபோன்ற ஒரு தப்பிப்பிராயம் என்பது தாழ்மையான ஒரு கருத்து. மெய்ச் சமயத்திற் சரியை கிரியை யோகம் படிகளன்றி, பொய்ச் சமயங்கள் மெய்ச் சமயத்துக்குப் படிகள் அல்ல.

“ புறச் சமயத்தவர்க் கிருளாய்
அகச் சமயத்தவர்க் கொளியாய் ”

என்பது சிவப்பிரகாசம். ஒளிக்கு இருள் படியன்று. மெய்க்குப் பொய் படியன்று.

பொய்ச் சமயங்கள் அறிவீனர்களின் சமயங்கள்; அவைகள் மெய்ச்சமயிகள் ஒரோர்கால் வழக்கி விழுகிற இடங்களாயுமிருக்கும். வழக்கி விழுகிற இடம் படியல்ல. நிலத்தில் நிற்பவன் ஒருவன் துலாவில் ஏறவேண்டியவன். அவன் தவறிக் கிணற்றுள் விழுகின்றான். பிறகு கிணற்றுப் படிவழியே நிலத்துக்கு வருகின்றான். கிணற்றுப் படிகள் இருக்கலாம்; அவை துலாவில் ஏறவேண்டியவனுக்கு வகுத்த படிகள் அல்ல.

பொய்ச் சமயங்களுள் ஒன்று உயரம்; ஒன்று பதிவு ஆகலாம். அவற்றுள் படி வகுக்கலாம். ஆனால், அவைகள் உண்மைச் சமயத்துக்குப் படிகள் அல்ல.

“ மொய்தரு பூத மாதி மோகினி யந்த மாகப்
பொய்தரு சமய மெல்லாம் புக்குநின் றிடும்பு கன்று”

—சித்தியார் 2ஆம் சூத். 73

பொய்ச்சமயங்கள் ஆத்மமுனைப்பினால் அறியக்
கூடிய அளவில் பிறழ அறிந்து நின்றுவிடும்.
விளக்கொளி கொண்டு சூரியனைக் காண இய
லாது. அவனருளாலேதான் அவன் தாள் காணத்
தக்கது.

“ மெய்தரு சைவம் ஆதி இருமுன்றும் வித்தை யாதி
எய்துதத் துவங்கள் ஏயும்..... ”

—சித்தியார் 2ஆம் சூத். 73

மெய்ச் சமயங்கள் தாம் உண்மையை அறியும்.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் சைவநெறி நின்றவர்;
தவறி வேதப்புறமான சமண இருளில் விழுந்தார்;
பின் எழுந்தார். சமண சைவப்படியன்று; புறம்.

எவன் ஈசுவரனையன்றிப் பிறிதொன்றைத் தன்மனத்
திற் சிந்திப்பவனாயிருக்கின்றானே, அவன் தான் சிந்திக்கும்
அவற்றை ஈசுவரனிலும் மேம்பட மதித்தவனாவன். ஆத
லால் ஈசுவரனையன்றிப் பிறிதொன்றையுஞ் சிந்தியாதவன்
ஈசுவரனை மேலாக அபிமானிக்கிறவன்.

✱

பிறர் தீங்குசெய்தால் அதற்காக ஈசுவரனிடம் முறை
யீடு செய்; செய்தார்மேல் ஒரு பிரயத்தனமும் வேண்டாதே.

— ஆன்மவிசாரம்

6. வைதீக சைவம்

ஒருவன் தன் நல்வாழ்வின் பொருட்டு, இரண்டாம் ஆளுக்குத் தீங்கு விளையாது, சற்றே தருமம் அநுட்டிக்க வேண்டியவன் ஆகின்றான்.

அந்தத் தருமத்தால் வஞ்சகம் போகாது; மற்றவர்கள் வாழ்வில் மகிழ்ச்சி உண்டாகாது.

“எல்லோரும் வாழவேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்குச் சித்திக்கவில்லையே; என் மனவஞ்சனை தொலையவில்லையே; இதற்கு என்ன செய்வேன்” என்று ஒருவன் ஏங்குவான் ஆயின் அந்த ஏக்கம் விலைமதித்தற்கரியது.

இப்படி ஒரு ஏக்கம் ஒருவனுக்குப் பிறக்க எண்ணிறந்த கோடி சென்மந் தொலையலாம். அந்த ஏக்கம் பிறந்துவிட்டால், அவன் ‘சமயி’ ஆகின்றான். அவனுக்கு அந்த நோக்குச் சித்தித்து விட்டது. அறஞ்செய விரும்புதலுக்குத் திரும்பி விட்டான்; சமயத்திற் பிரவேசித்துவிட்டான்; என்பது கருத்து.

“தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகி, முனிவிலாததோர் பொருளது கருதலும்” என்பது மாணிக்கவாசகம். முனிவிலாததோர் பொருளது கருதுதல் அறஞ்செய விரும்புதல்.

ஒரு தாய், சொல்வழி கேளாத பிள்ளை தன்னைக் கைவிட்டாலும், தான் கைவிடாது அவன் நன்மை நாடி அவனைப் பின்தொடர்கிறான். அவன் தான் நினைத்தபடி நடக்கிறான். ஒருநாள் தாயை உணருகின்றான்; அவள் உழைப்பை உணருகிறான்; கண்ணீர் பொழிகின்றான்; அன்றுதொடக்கம் அவள்வழி நிற்கின்றான். அவன் சொந்தச் செலவு மற்றொரு வழியிலே திரும்பிவிட்டது. தாய்வழியில் நடக்கின்றான்.

எவன், உலக மாதாவாகிய திருவருள் தோன்றத்துணையாய்த் தன்னை நடத்துகிறது என்பதை ஒருநாளாக்குக் குறிப்பாயாவது உணருகின்றானே, தன் பிழைக்கு ஏங்குகின்றானே, அன்று தொட்டு அவன் சமயி; “கதிப்பாற் செல்ல ஏது நெறி” என்று விசாரிப்பான்; விசாரிப்பவன் சமயி. அவனுக்குச் சொன்னது சமயம். அதற்கு முன் அவன் கொண்டவை சமயங்கள் அல்ல. அவனை நன்மைப்படுத்தக் கிடந்த திருவருள் நோக்கு இவன் நோக்கு அன்று; இவனுக்கு நோக்குப் பிறந்த அன்றுதொடக்கந்தான் இவனுக்குச் சமயம்.

திருவருளானது, இவன் தான் சமயி ஆகமுன் கட்டிய சமயங்களில் வெறுப்போ, இவன் தன் வழி நிற்கும் சமயங்களில் விருப்போ கொள்வதில்லை. திருவருளுக்கு எல்லாச் சமயமும் சமமே. ‘விரிவிலா அறிவினார்கள் வேறு ஒரு சமயம், எரிவினாற் செய்தாரேனும் எம்பிராற் கேற்றதாகும்’. அவள் அவன் இருவரும் நிறுத்துவதோர் குணம்

இல்லாதவர்கள். அவர்களுக்குச் சமயம் இல்லை. “ஒன்றும் இன்று எம் இறைக்கு” என்பது சித்தியார். பத்தியம் உரோகிக்கே. அபத்தியனுக்கு இரங்குவதால் அபத்தியம் வைத்தியன் கருத் தாகாது. பள்ளிக்கு மகன் ஒளித்தது தாய் கருத் தன்று. ஆன்மாவுக்குத்தான் சமயம். விரிவிலா அறிவினார் எரிவினாற் செய்யும் சமயம் ஆத்மாவுக்குப் புறச்சமயம்.

சமயப் பிரவேசமான அறத்தின் விருப்பு தன் நல்வாழ்க்கைக்கென்று செய்யுந் தருமத்திலேதான் முனைகொள்ளுகின்றது. தன் நல்வாழ்வு கருதித் தருமஞ் செய்பவன் சமயி ஆகாமல் இருக்கலாம். அவன் மாயாவாதியாய் உலோகாயத வாழ்க்கை வாழுகிறவன் ஆகலாம். அவனையும் ஒருநானைக்குச் சமயி ஆக்குகிற ஒரு பசை சுவதர்மம்; அஃதாவது நல்வாழ்வுக்கென்று செய்யுந் தர்மம்.

மாயாவாதியாய் உலோகாயத வாழ்வு வாழ்விரும்பிய சூரபன்மனில் வைத்து, சமயம் என்ற வாழ்க்கை மரத்தின் மூலவேருக்குக் கீழே, புன்னெறியதனிற் போகின்ற விலங்கு மனிதனுக்குக் கூடச் ‘சுவதர்மம்’ அத்தியாவசியகம் என்பதைத் தெட்டத் தெளியக் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் காட்டியருளியிருக்கின்றார். தன் நல்வாழ்வு கருதிய சுவதர்மி சமயி ஆகாமல் அடிக்கடி மிகக் கீழே விழலாம். ஆயினும் ஒருநானைக்குச் சுவதர்மத்தில் அறம் முனைக்கலாம். தர்மார்த்த காம மோட்சம் என்கின்ற புருஷார்த்தத்தில் முதற்கண் ணுள்ள தர்மத்தின் தொடக்கந்தான் சுவதர்மம்.

தர்மத்தின் முதிர்ச்சிதான் 'எல்லாரும் வாழ வேண்டும் என்று எண்ணுகிறேனில்லையே' என்ற ஏக்கம். இந்த ஏக்கம், அறத்தின் தொடக்கம். அறம் புருஷார்த்தம் நான்கையும் அடக்கியது. நான்காவதாகிய மோட்சந்தான் 'சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகல்.' அதுதான் அறத்தின் முதிர்ச்சி.

சுவதர்மி அடிக்கடி தவறிப் பின் ஏக்கம் பிறந்து, அறத்தில் முதிர்வதை இனி நோக்குவோம். இது முன்பேசியதன் சுருக்கம்.

இதனை மற்றொரு வகையாகவும் சிந்திக்கலாம். ஒரு புறச்சமயி, தன் நல்வாழ்வு கருதிப் புன்னெறியதனிற் செல்லும் போக்கினை விலகுவான் ஆனால், அவன் அன்றைக்கு வைதிகன்; வேதக்காரனாய் விட்டான்; உலகன் (உலகத்துக்குரியவன்; உலகத்தை விசாரிப்பவன்) ஆய்விட்டான். அவன் ஒருநாளேக்கு "ஓகோ! என்னிடம் எரிச்சல் இருக்கிறதே" என்று ஏங்குவானானால், அன்றைக்கு அவன் சைவன் ஆகின்றான்; ஆகமி ஆகின்றான். (ஆகமம் - அருள். அருளை நோக்குகிறவன் ஆகின்றான்.) அவனுக்குச் சமயப் பெயர் சத்திநிபாதன்.

“வேதநூல் சைவநூல் என்றுஇரண்டே நூல்கள்

.....
நீதியினால் உலகாக்கும் சத்திநிபா தாக்கும்

நிகழ்த்தியது

--சித்தியார் சுப. 15

இந்த அமிர்த வாக்குச் சிவஞானச் செல்வத்தைச் சித்திக்கும் சித்தியாரில் உள்ளது. உலகாக்கும் நிகழ்த்தியது வேதநூல். உலகராவார் இந்த உலகம் எங்கிருந்து வந்தது? ஏன் நிலைத்திருக்க

கிறது? இது எங்கே போகும்? என்று விசாரிக்
கிறவர்கள்; விசாரித்து, இந்த உலகில் எமது
வாழ்க்கை எப்படியிருக்க வேண்டுமென்று யோசிக்
கிறவர்கள். இவர்களுக்கு உரியது வேதநூல். வேத
நூல் புறச்சமயமாகிய கடலுட்கிடக்கும் இரும்பை
வெளியில் இழுக்கிற காந்தம். திருவள்ளுவர் தமிழ்
வேதம். இதைப் புறச் சமயத்தவர்கள் தீண்டினால்
அது அவர்களை வேதக்காரர் ஆக்கிவிடும். அவர்
கள் வைதிகர்கள் ஆகின்றார்கள். இந்த வைதிகர்
கள் ஒருநாளைக்கு “எல்லாரும் வாழவேண்டு
மென்று எண்ணுகிறோம் இல்லையே” என்று கண்
ணீர் விடலாம்; அன்றைக்கு அவர்கள் சத்தி
நிபாதர்கள். அவர்களுக்கு நிகழ்த்தியது சைவநூல்.
சைவநூல் ஆகமம். ஆகமம் அண்ணிப்பது. “ஆகமம்
ஆகிநின்று அண்ணிப்பான்.” அண்ணித்தல் என்ப
தற்கு இரு பொருள். ஒன்று அணுகுதல்; மற்றது
இனித்தல். இருபொருளும் அந்த மணிவாசகத்
துக்கு அந்த இடத்திற் சொல்லல் வேண்டும். நமது
சமயம் வைதிக சைவம். வைதிகம் சர்வகலாசாலைப்
பிரவேச வகுப்பு. சைவம் சர்வகலாசாலை வகுப்பு;
சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் வகுப்புக்கள்.
சரியை என்றால் உடன்போக்கு; ‘சரித்’ என்றால்
நடத்தல்; * “உற்கைதரும் பொற்கை உடையவர்
போல் உண்மைப்பின் னிற்றல்”; தாய்சொற் கேட்
டல்; திருவருள்வழி நின்றல்.

பிரவேசத்தில் சித்தியடையாமல், சர்வகலா
சாலைக்குப் போகமுடியாது. உட்பிரவேச உத்தரவு
தான் வைதிகம். வைதிகமின்றிச் சைவம் இல்லை.

* திருவருட்பயன்

7. புறச் சமயங்கள்

வைதிகத்தின் முந்திய நிலை புறச்சமயம்

புறச்சமயத்தைப் பதினெட்டுப் படிகளாக உரைகாரர்கள் வகுத்திருக்கின்றார்கள். அவ்வச் சமயத்தவர்களின் ஆராய்ச்சித் தாரதம்மியம் பற்றி ஓர் அளவுக்கு அப்படி வகுக்கலாம்.

வைதிகத்துக்கு வருகிறவர்கள் பதினெட்டாம் படிக்கு வந்து வரவேண்டுமென்று நியதியில்லை. அப்படி நியதி சர்வகலாசாலைக்குண்டு.

கிணற்றுள் விழுந்தவன் படிவழி வாராமல், துலாக்கொடியைப் பற்றிக்கொண்டு நேரேயும் வரலாம். இப்படிச் சிரமத்தைப் புறச்சமயம் தம்முட்கொள்வதில்லை.

வைதிகத்தின் வழுவோன் புறச்சமயம் பதினெட்டில் எதில் விழுவான் என்ற நியதியில்லை. நாங்கள் உலோகாயதர். அதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. இப்படிப்பட்ட நாங்கள் எட்டுணை நேரத்தில் வைதிகராய் உடனே சைவரும் ஆகலாம். அது உட்பக்குவத்தைப் பொறுத்தது. “புறச்சமய நெறி நின்றும்” எனப் பொதுவாகச் சொன்ன கருத்து இதுவே. புறச்சமய நெறிநின்று ஒரு கணத்தில் வைதிக இரகசியம் அறிந்து அகச் சமயம் புகலாம். அடுத்த கணத்தில் பதினெழுபடி கடந்து

முதலாம் இலக்கப் படியான உலோகாயதத்தில் விழலாம்.

திருநாவுக்கரசர் சைவத்தில் நின்று எத்தனையோ படிகளுக்கு அப்பாலான வேதப்புறமான சமணில் - விழுந்தார். சாக்கியர் வேதப்புறமான புத்தத்திலிருந்து மேலே எத்தனையோ படி கடந்து சைவத்திற் புகுந்தார்.

இருளில் இருக்கின்றவர்கள் வெளிச்சத்துக்கு வருகிறார்கள். புறச்சமயத்தில் இருக்கிறவர்கள் வைதிக சைவத்துக்கு வருகிறார்கள். சைவத்துக்கு வைதிகம் படி. அதுபோல, வைதிக சைவத்துக்குப் புறச்சமயங்கள் படிகள் அல்ல. புறச்சமயங்களை ஒழித்து ஓட்டுவதால் சித்திப்பது வைதிக சைவம். துன்ப நீக்கத்தில் இன்பம் பிறக்கிறது. இன்பத்துக்குத் துன்பம் படியன்று. நிழலின் அருமை வெய்யிலில் விளங்கும். வெய்யில் நிழலுக்குப் படியன்று.

அகச்சமயத்துக்குப் புறச்சமயம் படியென்று கருதியமையால், விளைந்திருக்கும் அநர்த்தத்துக்கு இரத்தக் கண்ணீர் பொழியவேண்டி நோந்திருக்கிறது. மெத்தப் பெரிய மகான்களே மயங்கிவிட்டார்கள் போலும். இந்த மயக்கங்களெல்லாம் உரைகளிலே ஒழிய நூல்களிலே அல்ல. இந்த மயக்கத்திலே முதலாவது மயக்கம் புறச் சமயங்களைப் பதினெட்டுப் படி செய்தது. இந்தப் பதினெட்டிலும் முதல் ஆறு புறப்புறம்; அடுத்த ஆறு புறம். அடுத்த ஆறு அகப்புறம். புறப்புறம் வேதத்துக்குப் புறம். புறம் வேதப் பிறழ்வு. அகப்புறம் வேதாகமப்பிறழ்வு. இந்தப் படிக்கிரமம் ஒரு அளவுக்கு மன்னிக்கத்

தக்கது. பிழைகளின் ஏற்றத் தாழ்வுகள் இந்த முறையில் ஏணிப்படிகள். இந்தப் படியினூற் புறச் சமயத்துக்கு ஒரு பயனுமில்லை. ஒவ்வொன்றுந் தான் தானே மேற்படி — முடிந்தபடி — என்று சொல்லும்.

இதற்கு மேலே வருகின்றது மகாமேரு அளவு ஒரு தவறு. அகச் சமயங்கள் விட்டார்த்தம் போன்றவைகள். “ஒத்தாறு சமயங்கட் கொரு தலைவன்” சம்பந்தர் வாக்கு. அவற்றையும் புறச் சமயம் பதினெட்டுக்கு மேலே வைத்துப் படிசெய்து விட்டார்கள். ஆகவே படிகள் இருபத்துநான்கு. சைவசித்தாந்தம் இருபத்தைந்தாம் சமயம்; உச்சம். சைவசித்தாந்தம் உச்சமென்பதிற் சந்தேகமேயில்லை. அந்த உச்சம் இவர்கள் சொல்லுகிற படிவழியில் வந்ததன்று. அது உண்மை; அதனால் உச்சம்.

இந்த உச்ச உண்மையைக் கண்டார் மெய் கண்டார். மெய்கண்டாரை அருமை பெருமை தெரியாது கொண்டாடுகின்றவர்கள், தங்களோடு சற்றே தொடர்பு வைக்கக்கூடியவர்கள், “அகச் சமயிகள் ஆறுபேரும்” என்றார்கள். அவர்களுக்குள்ளேயும் இருபத்துநாலாஞ் சமயத்தவருக்கும் தமக்கும் ஒரு மயிரிடைதான் வித்தியாசம் என்றார்கள். இதனால் ஒரு பெரிய வம்பு நடக்கத் தொடங்கியது. பத்தொன்பது தொடக்கம் இருபத்துநான்கு இறுதியாக எண்ணப்படும் அகச் சமயம் இன்னது இன்னது என்பது நியதி தப்பியது; பிரதம மந்திரியின் போக்குக்குத் தக்கபடி மந்திரிசபை நியதி தப்புவதுபோல.

சிவாத்துவிதம் என்றொரு சமயம்; அது இன்றைக்கு இருபத்துநாலாஞ் சமயம். இப்பொழுதைய சித்தாந்திகள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அது அகச்சமய உச்சமாய்விட்டது. இதற்கு நிமித்த காரண பரிணாமவாதம் என்று பெயர். இந்தப் பொய்யான மெய்யை மெய்யென்று சொல்லுவது அந்தச் சமயம். மாயாவாதி ஆன்மாவைப் பிரமம் என்பான். சிவாத்துவிதி உடம்பையும் பிரமம் என்கின்றான். அவன் தூளி. இவன் நிறுதூளி. இவன் அவனுக்கு அண்ணன்; உலோகாயதனில் மோசமானவன். சிவாத்துவிதி சித்தாந்தம், அவ சித்தாந்தம் என்று சங்கற்பநிராகரணத்தில் நல்ல அடிகொடுத்திருக்கிறார் உமாபதிசிவம்.

“நிலவுல காய தாதி நிகழ்சிவாத் துவிதாந் தத்துக்
குலவினர் அளவு அளவாக் கொள்கைய தாகி வேதத்
தலைதரும் பொருள்.....”

— சிவப்பிர. 12 கு. 2

சைவசித்தாந்தம்

அம்மட்டோ,

“புறச்சமயத் தவர்க்கிருளாய் அகச்சமயத் தொளியாய்ப்
புகல் அளவைக் களவாகிப் பொற்பணிபோல் அபேதப்
பிறப்பிலதாய் இருள்வெளிபோற் பேதமும்சொற் பொருள்
பேதாபே தமுமின்றிப் பெருநூல் சொன்ன [போல்
அறத்திறனால் விளவதாய் உடல்உயிர்கண் அருக்கன்
அறிவுஒளிபோல் பிறிவரும்அத் துவித மாகும்
சிறப்பினதாய் வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவ
சித்தாந்தம்”

--சிவப்பிர. பாயிரம் 7

இருள் உலகத்திற் கிடக்கின்ற உலோகாய
தம் முதல் சிவாத்துவிதம் இறுதியான புறச்சமயங்

களுக்கு எட்டாத அறத்திறனால் விளைகின்ற வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவசித்தாந்தம், அகச்சமயத்தவர்களுக்கே புலனாவது; அகச்சமயத்தவருக்கு ஒளி.

இப்படிப்பட்ட சைவசித்தாந்தம் இருள் உலகிற் கிடக்கிற சிவாத்துவிதத்திற்குப் பக்கத்தே மயிரிடை வித்தியாசத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மற்றொருவகையாகச் சொன்னால் இருளிற் கிடந்த சிவாத்துவிதம் இழுத்துக் கிளப்பிச் சைவசித்தாந்தத்துக்குப் பக்கத்தில் இருத்தப்பட்டிருக்கின்றது. “ தம்மிற் புணராமை கேளாம் புறன் ” என்ற மெய்கண்டவாசக உரையிலே, சிவஞான சுவாமிகளே சிவாத்துவிதத்தையும் புறன் என்கின்றார். இங்ஙனமாகவும் இந்தச் சிவாத்துவிதத்திற்கு எப்படி இந்தப் பாக்கியம் கிடைத்தது? இது அகச்சமயமா?

பாடாணவாதம், பேதவாதம், சிவசமவாதம், சிவசங்கிராந்தவாதம், ஈசுர அவிகாரவாதம், சிவாத்துவிதம் ஆறும் அகச்சமயம் என்று படிக்கப்பட்டு வருகின்றனவே; பழைய பாடம் நடந்துவருகிறது. இந்த ஆறினையும் இருத்தி எழுப்பித் தோப்புக்கரணம் போடுவித்துச் சவுக்கடி கொடுத்து, சைவசித்தாந்தத்துக்கும் உங்களுக்கும் ஒளிக்கும் இருளுக்கும் உள்ள தூரமென்று ஓட்டிக் கலைத்திருக்கின்றார் உமாபதிசிவம், ஒப்புயர்வில்லாத சங்கற்பநிராகரணத்திலே. அப்படியிருக்கவும் அவை அகச்சமயம் என்று படிக்கப்பட்டுவருகின்றன.

அம்மட்டோ!

சிறுத்தொண்டநாயனரை ஆட்கொள்ள எழுந்தருளுகின்றார் பைரவர்; வழிபடுகின்றார் நாயனார். அந்தப் பைரவம் அகப்புறம் என்று படிக்கப்படுகின்றது. பைரவத்தைக் கண்டித்த சித்தாந்த நூல் ஒன்றுங் காணோம். சிறுத்தொண்டர் வழிபட்ட பைரவம் அகச்சமயம் அன்றும்! உமாபதி சிவம் கழித்த சிவாத்துவிதம் அகச்சமயமாம்! அதிலும் உச்சமாம்! இஃதென்ன மயக்கம்! ஏன் இப்படி நேர்ந்தது!

ஒருகாலத்திலே வடக்கே சங்கரர், வித்தியாரணியர், கோவிந்தயோகி என்பவர்களுக்கு நல்ல ஆதிக்கம் இருந்தது. அவர்கள் அபார படிப்பாளிகள்; விவேகிகள். அதுபோல ஒருகாலத்திலே தெற்கே நீலகண்டசிவாசாரியர், அப்பைய தீக்ஷிதர் என்பவர்களுக்கு ஆதிக்கம் இருந்தது; பெரிய படிப்பாளிகள்; கொழுத்த சிவாத்துவிதிகள். அவர்களை விலக்கிவைக்க அக்காலத்துச் சைவ சித்தாந்திகளால் முடியவில்லை. அவர்களை அகச்சமய உச்சம் எனக் கொண்டாட நேர்ந்தது. இப்பொழுது அவைதிகமான மிலேச்ச சம்பந்த சமயங்களுக்குச் சில சந்தர்ப்பங்களில் நாங்கள் மாரடித்து விடுகின்றோம். காரியந் தெரியாமற் கட்டி அணைக்கின்றோம். இதை அநுபவத்திற் சிந்திப்பவர்களுக்குச் சிவாத்துவிதம் இருபத்துநாலாஞ் சமயமாவதில் நூதனம் பிறவாது.

ஆறுமுகநாவலர் பெருமானுக்கு இந்த ஊழல் தெரிந்தேவிட்டது. வேதனை பொறுக்கமாட்டாமற் போலும் பெரியபுராண வசனத்திற் பைரவத்தைச்

சொல்ல நேர்ந்தபோது அதற்கு ஒரு அடை
கொடுத்து,

‘ உட்சமயங்களுள் ஒன்றாகிய பைரவம் ’

என்று எழுதிவைத்துப் போயிருக்கின்றார்.
பைரவத்துக்கு அப்பெருமான் கொடுத்த கருத்
துள்ள அடைதான்,

“அகச்சமயம் ஆறும் வேறு; அவற்றுள் ஒன்று
பைரவம்” என்று சிந்திக்க, கண்விழிக்க வழி
திறந்திருக்கின்றது. அந்தப் பெருமானின் நீதி குன்
ருத எழுத்தை முடிமேல் வைத்துக் கோடி முறை
வணங்கினாலும் போதாது.

“ஒன்றே டொன்று சென்றறும் நிலையில்
ஆறும் மாறு வீறுடைத்து”

—சங்கற்பநிராகரணம்

என்ற உமாபதிசிவத்தின் வாக்குக்கு உரைவகுத்த
ஒருமகான்,

“ஒன்றேடொன்று கூடிக்கொண்டிருக்கிற,
சைவம் பாசுபதம் மாவிரதம் காளாமுகம் வாமம்
பைரவம் என்கின்ற உட்சமயங்கள் ஆறும்” என்று
உரை எழுதியிருக்கிறார்.

இந்த மகான் படிவெட்டுகிற ஊழல்களுக்கு
முந்தியவராதல் வேண்டும். அந்த மகானின்
உரையில் உள்ள ‘உட்சமயங்கள்’ என்ற வார்த்தை
தையைத்தான் நாவலர் பெருமான் உபயோகித்
திருக்கலாம். பிறகு அகச்சமயம் ஆறு வகுத்தோர்
பெருமைக்கு அஞ்சி, நாவலர் பெருமான் “உட்
சமயங்கள் ஆறினுள்-ஒன்றாகிய பைரவம்” என்று

அந்த உரையாசிரியர் வசனத்தை அப்படியே அநு
வதித்திருக்க வேண்டும். இப்பொழுது நாம் பாட
மாக்கும் அகச்சமயம் ஆறும் ஆறுமுகநாவலருக்குக்
கருத்தன்று.

உட்சமயம் என்று சொல்லப்படுகின்ற அகச்
சமயங்கள் உண்மையைத் தொடுபவைகள் ; கண்
டிக்கப்படுபவைகள் அல்ல.

வேதப்புறமான உலோகாயத பௌத்த சம
ணங்களும், வைதிகப்புறமான மாயாவாதமும்,
இக்கால தரிசனங்களும், வைதிக சைவப் பிறழ்
வான பாடாணவாதம் முதல் சிவாத்துவிதம்
ஈருனவைகளுமே பரபட்சஞ் செய்து, கண்டிக்கப்
படுபவைகள்.

ஒருகாலத்தில் வேதவேள்விகள் பிறழ்ந்து
பாரதநாடு பாழ்பட்டது. அப்பொழுது அதனைத்
தடுத்துச் சமண பௌத்தங்கள் தோன்றின. அவற்
றைச் சங்கரரின் ஏகான்மவாதந் தோன்றி ஏப்பம்
இட்டது. அதனோடமையாமல் இரு குழந்தைகளை
யும் பிரசவித்தது. ஒன்று அவைதிகம்; வேதத்
துக்கு ஏகான்மவாதப் பொருள் பேசுஞ் சமயம்.
மற்றது பாசண்டம்; “வேதப்பொருள் ஏகான்ம
வாதம் போலும்” என்று வேதத்தைக் கைவிட்ட
அசைவம்.

இந்த அவைதிகம், பாசண்டம், இக்கால
மனிதமதம் எல்லாம் இன்றைக்கு ஒன்றுதான்.
இன்றைய சமயங்களெல்லாம் விட்டார்த்த சமயங்

களே ; ஒரே புள்ளியிலேதான் எல்லாம் சென்று முடிகின்றன. அந்தப் புள்ளிக்குப் பெயர்,

அறியாமை.

“ புத்தர் யேசு புனிதநபி ” என்ற பாட்டும் வரலாந்தானே. “ மகமது நபியாய் வந்தாய் போற்றி ” என்று ஒரு போற்றியகவலும் நடக்கிறது. பிழையில்லை ; பிழைக்குப் பிழை ஏது !

வேதாங்கங்கள் நான்கு. அவை ஒன்றோடொன்று மாறில்லாதவை. அவற்றுள் மூன்று : மீமாம்சை, நியாயம், ஸ்மிருதி. இவற்றின் பிறழ்வுகள்தாம் இப்பொழுதைய ஷட் தரிசனங்கள். அவைகளுடன் புத்த சமணங்களை யுஞ் சேர்த்து, இவை இந்திய தத்துவ சாத்திரம் என்கின்றார் பிரபலஸ்தரான இராதாகிருஷ்ணன். அவை ஒன்றோடொன்று மாருனவை. “ இவன் அகன்று நில்லாவகை ” யில் ஒத்துமுடியாதவை. இந்தப் பிறழ்வுகளை இந்திய தத்துவ சாத்திரம் என்றால், கந்தபுராணங் கேட்கிற, சைவ வினாவிடை வாசித்த பழங்கிழவிகள் சிரிப்பார்கள். தாருகவனத்து இருடிகள் கதையும் அடிமுடி தேடுதலும் படிக்கிற கிழவிகள், பிறழ்ந்த பூர்வ உத்தர மீமாம்சைகளை இந்திய தத்துவ சாத்திரமென்றால், சிரியாமல் என்ன செய்வது ! “ அருந்தவனாம் சைமினி ” க்கும் வேதாந்தம் தந்த வியாசருக்கும் பேதங்காணாதவள் புராணக் கிழவி. கணிதக் கிரியைக்கும் அதன் முடிபான மறுமொழிக்கும் எவ்வளவு தொடர்பு உண்டோ, அவ்வளவு தொடர்புண்டு பூர்வ

மீமாம்சைக்கும் உத்தரமீமாம்சைக்கும். பூர்வம்
என்றால் ஆதாரம்; பரபக்கம் அன்று.

ஆனால் சைவசித்தாந்தத்தை ஆங்கிலத்தில்
ஆராய்கிறவர்கள், பிறழ்வான ஷட் தரிசனக் கல்
லில் உரைத்து, மேலைத்தேச விஞ்ஞானத்திற் புகை
யூட்ட வேண்டியவர்களாகின்றார்கள். இது தலை
விதிவசம். பாவம்! இந்த விதி விட்டார்த்த சமய
விசாரத்தால் நேர்ந்ததுபோலும்!

ஒருவர் “வேதநாயகனே போற்றி” என்ற
பாடலில் “மறுசமயங்கள் மாளப் பேதகஞ் செய்
வாய் போற்றி” என்ற பகுதியில் அருவருப்புக்
கொண்டதை நான் அறிவேன்.

“பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை
தன் பாதத் திறம்” போற்றுகின்றது திருவாசகம்.
திருவருள் நம்மைச் சதா பேதித்துக்கொண்டிருக்
கின்றது. நள்ளிருளிற்கூட நாதனை நடம்பயில்விக்
கின்றது. அதன் மாட்டாமை அது. மாட்டாமை
என்றால் இரங்காமலிருக்க மாட்டாமை. அது அவள்
இயல்பு; அவன் குணம்.

ஒருவன் கணித விஞ்ஞானம் படித்து ‘எஞ்சி
னியராய்’ எத்தனையோ பொறிபாலம் பண்ணித்
தனவந்தன் ஆகலாம். பிறகு நரகத்தைக் கடக்கப்
பாலமின்றித் தவிக்கலாம். ‘எஞ்சினியர்’ ஆகமுன்
மறுசமயங்கள் மாளப் பேதகஞ் செய்யுந் திறன்
படித்திருந்தால், நல்ல பாலம்—இம்மை மறுமைப்
பாலம்—இரண்டும் ஆகலாம். ஒரு பாலமும்
பொறியாது.

வைத்தியலிங்கச் செட்டியார் முத்து விழுங்கினவனைப் பேதிக்கவில்லை (பேதி மருந்து கொடுத்து முத்துப் பெறவில்லை); அவனை விட்டு விட்டார். காசியாத்திரையில் திருடர் மத்தியில் தோன்றி, அவர் உயிரைக் காக்கின்றான் அவன். செட்டியார், “ இந்தச் சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது முத்து விழுங்கியைப் பேதிக்க ” என்று படிக்கவில்லை. அவர் சலமோசனம் செய்யுமிடத்திற்கூடப் பொற்பாளம் மினுங்கும். இந்தப் பெய்வளையின் திருவிளையாடல்களுக்குப் பொருளாதார சாத்திரம் என்ன சொல்லுமோ !

சித்த புருஷர்கள், ஏன் விஞ்ஞானகூடங்கள் அமைக்கவில்லையோ ! பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுக்கின்ற பெய்வளையின் மகார்கள் எந்த விஞ்ஞானமும் படிக்கலாம். அந்த விஞ்ஞானம் பயன்படும். சமய அத்திபாரத்தில் எடுக்காத விஞ்ஞானகூடங்கள் தகர்க்கப்படல்வேண்டும். ஐவரில் தனஞ்சயனுக்குத்தான் பாசுபதம் வழங்கப்பட்டது. அவன் அதைப் பாரதத்தில் உபயோகிக்கவில்லை. அவன் வைதிகன், வேதக்காரன். சைவம் வேதக்காரரின் சமயம். வைதிகத்தின் வழிவாராத சைவம் பாசண்டம் ; பழிக்கப்படுவது.

சர்வகலாசாலையில் பிரவேசிக்கவிடாது தடை செய்கிற எச். எஸ். ஸி. வகுப்பு ஒன்று இருந்தால், அது பிரவேச வகுப்பாகாது. அதுபோலச் சைவத்தைத் தாராத வைதிகம் வைதிகமாகாது. அது அவைதிகம் ; வேதப்புறம்.

அவைதிகம் சைவத்தைப் பழிக்கும். அணுகுண்டு விஞ்ஞானத்தைப் புகழும்; இனம்.

அவைதிகம் மேற்கே சென்றால், பாசண்டம் கிழக்கே செல்லும். ஒருநாளைக்கு இரண்டுஞ் சந்தித்து நாய்ப்பரணி பாடும். அவைதிகம் கதவைத் திறவாய் பாடும்; பாசண்டம் மூடும். போர் மூளும். பதினெட்டு அக்குரோணியும் அழிய வேண்டியவையே.

பிறரால் உனக்கு இம்சை உண்டாகும்போது இதற்குக் காரணம் ஈசுராநுக்கிரகம் உனக்குப் போதாமையே என்பதைத் தெளிவாக அறிந்துகொள். ஆகவே, மேலும் மேலும் அங்ஙனம் ஆகாமைப்பொருட்டு நீ செய்யத்தக்கது ஈசுராநுக்கிரகத்தைப் பெற இடையறாமல் முயற்சிப்பதே.

*

*

*

தனக்குத் தீங்கு செய்த பிறனுக்கு எவன் சாபம் இடுகின்றானோ [திட்டுகின்றானோ] அவன் பதிலாகத் தீங்கு செய்வோனிலும் வல்லமை குறைந்தவன்.

*

*

*

பிறன் தனக்குத் தந்த தலைப்பாகை அங்கி ஹோடுகளைப் பூண்டு செல்வானுக்கு, அதுபற்றிச் செருக்கு உண்டாக இடம் இல்லை. அதுபோல ஈசுவரனே நமக்குத் தரும் மேம்பாடுகள் பற்றி நாம் செருக்குறுதல் தகாது.

*

*

*

பற்றுக்கள் ஈசுவரனுக்கு நாம் ஆட்படுவதற்குத் தடையாயிருப்பது பற்றியே அவற்றை நாம் ஒழித்தல் வேண்டும்.

8. சூரபன்மன்

ஒருவன் தன் நல்வாழ்வு கருதிப் பிறர்க்குத் தீங்கு விளையாமலிருப்பான் ; பிறர்க்கு நன்மை கூடச் செய்வான் ; இந்த இரண்டு அம்சங்களாகிய தர்மம் இருந்தபோதும் அறம் உண்டாகாது.

“ அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும் இழுக்கா இயன்றது அறம்.”

—குறள் 35

பிறர் வாழ்வில், அழுக்காறு முதலியவைகள் இல்லாதஇடத்திலேதான், அறம் தலைகாட்டும்.

பிறர்வாழ்வில் அழுக்காறு இருக்கிறதே என்று ஏக்கம் பிறக்கும்போதுதான், அறம் முளைகொள்ளும் ; அந்த முளைதான் சமய முளை.

தருமத்தில் அறம் முளைகொள்வதைச் சொல்லு முகமாக, எப்பொழுது ஒருவன் சமயி ஆகின்றான் ? சமயம் என்றாலென்ன ? அதன் வகை எவை ? “ புறச் சமயங்கள் இருளையும் அகச் சமயங்கள் ஒளியையுங் காணுகின்றன ” என்பதேன் ? அகச் சமயங்கள் பாடாணம் முதல் சிவாத்துவிதம் இறுதியானவையா, “ மெய்தரு சைவம் ஆதி (பைரவம் இறுதியான) இருமுன்றுமா ” ; சைவத்தை வைதிக சைவம் என்பதேன் ? உலகருக்குரியது வைதிகம் ;

சத்திரிபாதர்க்குரியது சைவம், என்பதன் கருத் தென்ன? ஆரியம் தமிழ்; வேதம் ஆகமம்; வேதாந்தம் சித்தாந்தம்; இந்தச் சோடிகளின் தொடர் பென்ன? தம்முள் மாறுபடுகின்ற ஷட்தரிசனங்களை வைதிக சாத்திரம் என்றேனும், இந்திய தத்துவாசாத்திர மென்றேனும் சொல்லலாமா? “எல்லா வகையும் இயம்பும் இவனகன்று நில்லா வகையை நினைந்து” என்ற உமாபதிசிவம் சாத்திரங்களைப்பற்றி என்ன அருளுகின்றார்? என்றெல்லாம் சுருங்கிய அளவில் அவசரம் அவசரமாக விசாரஞ் செய்ய நேர்ந்தது. இந்த விசாரங்கள் என் சொந்தக் கருத்துக்கள் அல்ல; திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் தொடக்கம் கச்சியப்பசுவாமிகள் பரியந்தம் மகான்கள் கண்ட கொண்ட கருத்துக்கள். இக் கருத்துக்களுக்கு இப்பொழுது கிரகணங்கள் நேருகின்றமையால், நேர்ந்து விட்டமையால் அவசரப்பட்டுச் சில குறிப்புக்கள் குறிப்பிட நேர்ந்தன.

சூரபன்மன் வைதிகனாய் வரம் பெற்றான். சகல பாக்கியங்களுக்கும் அதிபதியானான். ஆயிரத் தெட்டு அண்டங்களுக்கும் ஏக சக்கரவர்த்தி. அவனுக்கு இனி என்ன குறை; அக்கிரமந் தொடங்கினான்.

“எனைவகையாற் றேறியக் கண்ணும் வினைவகையான் வேறாகு மாந்தர் பலர்.”

—குறள் 514

வேறாகா மாந்தர் சிலர், என்று, பலர் நினைக்கிறார்கள். அப்படியில்லை; வேறாகா மாந்தர் இலர்.

செல்வச்செருக்கு முதலியவைகளினாலே அடிக்கடி தவறுவார்கள். தவறினாலும், தம்மை ஒரு காலத்திலே நல்வாழ்வில் வைத்த தர்மத்தை அடியோடு மறத்தல் முடியாது.

“கேட்டினும் உண்டோர் உறுதி” — குறள் 796

“கேட்டில் உறுதி கூட்டும் உடைமை”

—கொன்றைவேந்தன்

நல்வாழ்க்கையி லிருந்தவர்களுக்குக் கேடு வருந்தோறும் வருந்தோறும் ஒவ்வோர் நல்ல பாடம் நடந்துகொண்டேயிருக்கும். மறுபடி தர்மத்தைச் சாதிப்பார்கள். இதனை நன்கு விளக்கியிருக்கிறார் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள்.

ஏகான்மவாதமாகிய ஞானகாண்டமும் உலோகாயதமாகிய கர்மகாண்டமும் முன்னமே போதிக் கப்பட்டவனாகிய சூரபன்மன் வரம்பெறும்பொருட்டு இடையில் சற்றே வைதிக தர்மத்தை அநுட்டித்துத் தவஞ் செய்தான். வரம் பெற்ற பிறகு பழையபடி ஆனான்; தேவர்களைக் கலக்கினான். அது அவனுக்குத் திருப்தி.

“தாதை யாகியோன் காசிபன் ஆங்கவன் றனயன் ஆத லாலுனக் கமரரைச் சிறைசெய்வ தறனே வேதமார்க்கமும் பிழைத்தனைசிறுபொருள் விழைந்தாய் நீதி யாலுல களிப்பதே அரசர்தந் நெறியே.”

--கந். அவைபுகு படலம் 102

நீ காசிப முனிவர் புத்திரன்; அவரிடம் உபதேசம் பெற்றவன். இப்படிப்பட்ட நீ தர்மத்தை இகழலாமா? என்று போதிக்கிறார் வீரவாகு தேவர். சூரபன்மனுக்கு ஏறவில்லை.

‘ அமரரைச் சிறைசெய்த தறீனே’

என்று வீரவாகுதேவர் போதித்ததை, சிங்கமுகாசுரன், “ தன்னைத்தான் காதலன் ” என்கின்ற திருக்குறள் முறையிற் போதித்துப் பார்க்கின்றான். “ அண்ணா நீ தேவர்களுக்கு இரங்கல் வேண்டாம்; நீ உனக்கு இரங்கு. சுயநலமுள்ளவனாயிரு ” என்பது சிங்கன் போதனை.

“ தேவர்கள் யாரையுந் திரைகொள் வேலையில் மேவரு மீன்றெகை விரைவிற் றம்மென ஏவினை; இனிதுகொல், இனைய செய்கைதம் ஆவியில் விருப்பிலா ரன்றி யார்செய்வார்.”

--கந். சூரனமைச். 96

சிங்கன் காசிபரின் மகன் மாத்திரம் அல்லன்; தக்க மாணவன். சூரன் சுக்கிராசாரியரின் முதன் மாணவன்; இந்திய தத்துவ சாத்திரம் தனக்குப் போகும் என்ற கருத்துள்ளவன்.

“ பிரம மாகிய ஒருபொருள் உயிரெனப் பேர்பெற்று உருவ மெண்ணில கொண்டுதன் மாயையா லுலப்பில் கரும பேதங்க ளாற்றிடும் பல்புனற் கடத்துள் இரவி தன்னுருத் தனித்தனி காட்டிய இயல்பின்.”

--கந். சூரனமைச். 145

“ கடந் தகர்ந்துழி அவற்றிடை வெளிகக னத்தோடு அடைந்த வாறுபோல் யாக்கையின் பேதகம் அனைத்தும் முடிந்த காலையிற் றென்மைபோ லபேதமா மொழிக்குந் தொடர்ந்த சிந்தைக்கு நாடொணு தமர்பெருஞ் சோதி”

--கந். சூரனமைச். 146

என்று பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய் நொடி சொன்னதுபோல, சுக்கிரனிடம் தான் கற்றுக்

கொண்டதும் மிண்டிய மாயாவாதமென்னும்
 சண்டமாருதமுமான ஏகான்மவாத பித்தத்தைச்
 சூரன், மகாஞானியான சிங்கமுகாசுரனுக்குப்
 போதிக்கத் தொடங்கினான். அந்தப் போதனை
 இருப்பைப் பூவைச் சருக்கரை என்று சொல்வது
 போன்றிருந்தது, சிங்கமுகாசுரனுக்கு. **“சான்றவர்
 ஆய்ந்திடத் தக்க ஆம்பொருள் மூன்றுள்”* என்று
 தந்தையாகிய காசிபர் உபதேசித்த மூன்றையும்
 ஆராய்ந்த சான்றோன் சிங்கமுகன். அவன் ஆயிரம்
 வாய்களாலுஞ் சிரித்துக்கொண்டு சொல்லத்
 தொடங்கினான்.

- “ வேதக் காட்சிக்கும் உபநிடத் துச்சியில் விரித்த
 போதக் காட்சிக்குங் காணலன் ; புதியரிற் புதியன் ;
 மூதக் கார்க்கு மூதக்கவன் ; முடிவிற்கு முடிவாய்
 ஆதிக் காதியாய் உயிர்க்குயி ராய்நின்ற அமலன்.
- ‘ ஞானந் தானுரு வாகிய நாயக னியல்பை
 யானு நீயுமா யிசைத்துமென் றுலஃ தெளிதோ ;
 மோனந் தீர்கலா முனிவருந் தேற்றிலர் ; முழுதுந்
 தானுங் காண்கிலன் இன்னமுந் தன்பெருந் தலைமை.
- “ தத்த மாற்றங்கள் நிறுவிய சமயிகள் பலரும்
 கத்து புன்சொலை வினவினர் அவன்செயல் காணார் ;
 சுத்த வாதுள முதலிய தந்திரத் தொகுதி
 உய்த்து ணர்ந்திடு நீரே ஒருசிறி துணர்வார்.”

—கந். சூரனமைச். 127, 128, 129

வேதக்காட்சி பாசஞானம். ஒருவன் தான் பாச
 பந்தி என்பதை உணரல் வேண்டும். அது வேதாதி

கலை ஞானங்களிலேதான் சித்திக்கும். உபநிடத் துச்சியில் விரித்த போதக்காட்சி பசுஞானம். தேகாதிபந்தங்களினின்றும் ஆன்மாவாகிய தன்னை, அஃதாவது பசுவை, பிரித்து உணர்வுழி உண்டாகும் ஞானம். தேகாதிபந்தம் ஆத்மாவுக்கு இடையில் வந்தது. அதைப் பிரித்து உணர்தல் எளிது. அநாதியாகவே ஆத்மாவை உள்ளும் புறமும் ஊடுருவி ஒரு பொருள் இருக்கின்றது. அது பதி. அப்பதியினின்றும் வேருகப் பசுவாகிய தன்னை ஆன்மா உணர்வது எளிதன்று; முடியாது. பந்தநிலையிலே தேகத்தை நான் என்று பழகிய ஆத்மா, பந்த நீக்கத்திலேயும் தன்னை ஊடுருவி நிற்கும் பதியினின்றும் வேருகத் தன்னை உணரல் முடியாது. அப் பதியையுந் தான் என்றே கருதி, அப்பதியையும் தன்னுடன் சேர்த்து “நான்” என்று நிற்கும்.

“காதலினால் நான்பிரம மென்னும் ஞானம்

கருதுபசு ஞானம்.....”

—சித்தியார் 9ஆம் சூத். 2

நான் பிரமம் என்னும் ஞானம், பாச நீக்கத்திலேதான் உதிக்கும்; இந்த உலகத்தின் போக்கு வரவுகள் உணர்ந்தவழித்தான் உதிப்பது; எளிதன்று; பிரம விஷ்ணுக்களுக்கு ஒருநாள் உதித்தது.

இப்பொழுது நாங்கள் “நான்” என்னும் போது, அந்த “நான்” மூன்று பொருளை அடக்கியது. அவை பாசம், பசு, பதி; தேகம், ஆத்மா, பரமாத்மா. பந்த நீக்கத்தில் உதிக்கும் ‘நான்’ இரு பொருள் அடக்கியது. ஒன்று பசு; மற்றது பதி. பசு பதியையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு “நான்”

என்பது பந்தநிலையிற் போன்ற ஒரு பச்சைப் பொய்யே. “யானே பொய்”. நல்ல ஏகாரங் கொடுத்துக் கூறியருளியிருக்கின்றார் மணிவாசகப் பெருமான். “யான்றான் என்னும் இரண்டுங் கெட்டாலன்றி யாவருக்குந் தோன்றது சத்தியம்” அருணகிரிப் பெருமான் வாக்கு.

“ உயிர்க்குயிராய் நின்ற அமலன் ”

— கந். சூரனமைச். 127

“ ஞானந்தா னுருவாகிய நாயகன் ”

-- கந். சூரனமைச். 128

அவன் ; பாசஞான பசுஞானங்களுக்கு எட்டாதவன். அப்படிப்பட்டவனை, பாசஞான பசுஞானங்களே வாராத, * “யானும் நீயு மாயி சைத்து மென்றால்” எப்படி இருக்குமென்று பரிகசித்தான் சிங்கன். ஒரு மனிதனுக்கு எவ்வளவு தனக்குத் தெரியும் என்பது தெரிந்திருத்தல் வேண்டும். தெரியாததைத் தெரிந்ததுபோலச் சொன்னால், தெரிந்ததிலும் உலகு சந்தேகிக்கும். விஞ்ஞானி தெரிந்ததைச் சொல்லுவான் ; தெரியாததைச் சொல்லான். உலகம் அவனை நம்பும். இக்காலத்திற் சமயம் சொல்லுகிறவன் தெரிந்தது சொல்லான் ; தெரியாததுதான் சொல்லுவான். அதனால், அவனை உலகம் எதற்கும் நம்பாது. அவனை தன்னை நம்பான். இதனைச் சிங்கமுகாசுரன் கூற்றில் வைத்துக் கச்சியப்பப் பெருமான் காட்டியிருக்கிறார். அதன்மேல், கல்லாததுலகளவு என்பது காட்டப்படுகின்றது. உயிர்க்குயிர் ஆத்ம

* கந். சூரனமைச். 128.

போதத்துக்கெட்டாதது. ஆத்மபோதம் பசுஞானம். பதிஞானத்திலேதான் பதியை அறியலாம். சூரிய ஒளியினாலேதான் சூரியனைக் காணலாம். பதிஞானத்துக்குச் சிவபோதம், சிவஞானபோதம் என்றெல்லாம் பெயர். அந்தச் சிவஞானபோதமாகிய பதிஞானத்தினியல்பைப் போதிப்பதுதான் சுத்தவாதுளம் முதலிய தந்திரத்தொகுதி. அவற்றுக்கு ஆகமம், அருணால் என்றெல்லாம் பெயர். அந்த அருள் சித்தித்தவர்களே பரமாத்மாவை ஒரு சிறிது உணரல் முடியும்.

“ தத்த மாற்றங்கள் நிறுவிய சமயிகள் பலருங்
கத்து புன்சொலை வினவினர் அவன்செயல் காணார்.”

--கந். சூரனமைச். 129

மனிதன் கட்டிய புறச்சமய இருளிற் கிடப்பவர்களுக்கும் பரமாத்மாவாகிய ஒளிக்கும் வெகு தூரமென்று அண்ணாவின் படிப்பைத் தம்பி தயை தாட்சண்யமின்றிக் கண்டிக்கின்றான். எப்படிக்கண்டித்தும் எதுவும் சித்திக்கவில்லை. “ அறிவிலார்க் குரைப்பவர் அவரிற் பேதையர் ” என்று எண்ணிக்கொண்டு, * “ புந்தியிலேன் பிழை பொறுத்தல் வேண்டும் ” என்று மன்னிப்புக் கேட்கின்றான் சிங்கன்.

வீரவாகுதேவர் சொல்லி வாய்க்கவில்லை. சிங்கன் சொல்லி வாய்க்கவில்லை. இளமையிற் கல்வி சிலையி லெழுத்தாய்ச் சுக்கிரனுபதேசம் சூரன் இதயத்தில் இருப்பாய் இருந்துகொண்டது. தாய் வருகின்றாள் ; விளக்கனைய மாயை. சொல்லிப்

* கந். சூரனமைச். 169.

பார்க்கின்றாள். வாய்க்கவில்லை. இளமையிலே
கேடான வழிக்கு இணங்கினவளும் இவளே.

“ பன்னிரு தடந்தோள் கொண்ட
பகவனைப் பால நென்றே
உன்னலை ; அவன்கை வேலால்
ஒல்லையிற் படுதி கண்டாய் ;
இன்னுயிர் துறக்க நின்றாய் ;
என்மொழி கேட்பா யன்றே ;
சென்னியில் விதியை யாவ
ராயினுந் தீர்ந்தா ருண்டோ ”

--கந். சூரபன். வதை. 295

என்று தலையிலடித்துக்கொண்டு சொல்லுகின்றாள்
மாயை ; ஆணவ அழுக்கைக் கழுவக் கண்ணீர்
சொரிகின்றாள் மாயை. அவன் மேலும் அகங்காரிக்
கின்றான், அணுகிற விளக்குப்போலே.

“ படுப்பன் வானவர் தொகையுடன்
பாரிடர் தமையும்
கெடுப்பன் என்றனன் தன்பெருங்
கிளையுடன் கெடுவான்.”

--கந். சூரபன். வதை. 156

சூரனுக்கு இப்பொழுது பெயர், “ தன் பெருங்
கிளையுடன் கெடுவான் ” என்பது.

இரு ஆண் உபாத்தியாயர்களையும் ஒரு பெண்
உபாத்தியாயனியையும் பொருள் செய்யாத
சூரபன்மனுக்குப் பாடம் படிப்பிக்க ஆறு முகங்க
ளோடு ஓர் இளம் உபாத்தியாயர் வருகின்றார்.

“ வெம்பு ரைத்தொழிற் கொருவனாங் கயவநீ வெறிதே
வம்பு ரைத்தனை, ஆவதொன் றில்லை,நின் மார்பம்
செம்பு ரைப்பட யாம்விடு கின்றதோர் திறல்வாய்
அம்பு ரைத்திடும் மாறுனக் கென்றனன் அமலன்.”

--கந். சூரபன். வதை. 157

கிருபாநிதியாகிய முருகப்பெருமான், ஓ வம்
பனே! உனக்கு உபதேசம், நமது அம்புதான்
உரைக்கும், என்று அருளினார்.

இவ்வாறு ‘சிவகுருவாகிய திருமுருகன் பாடங்
கற்பிக்க எழுந்தருளியதற்கு எத்துணை மாதவம்
செய்திருத்தல் வேண்டும்’ என்று வாயூறுகின்றார்
ஓர் ஆள்; அந்த ஆள் வேறு யார்? சுப்பிரமணியப்
பெருமானை ஒருதரங் கண்ணாற் காணுதற்கு
எத்தனை கற்பம் கழிந்தாயினும் ஒரு பிறப்பு
வாய்க்குமோ, என்று தவங் கிடக்கின்ற அந்தக்
கச்சியப்பப் பொருமான் தான்.

“ அவன் தவம் செப்பற் பாற்றே ”

என்பது, விம்மலும் பொருமலும் கண்ணீருங் கலந்த
அப்பெருமானின் திருவாயூறல்.

“ தருமத்தில் ஒருநாளாவது மறந்தாயினும்
கால்வைக்க நேர்ந்தாலோ!” என்பது அவ்
வாயூறலின் உள்ஊறல். “பிள்ளையின் அருமையைப்
பெற்றவளே அறிவள்; மலடிதான் அறிவ
துண்டோ?”

அசுரன் ஆறுமுகப் பெருமானைக் காணுகின்
றான்; எங்கேயோ நின்ற கச்சியப்பர் கண்ணில்

நீர் பெருகுகிறது; அவர் பெற்றவள்; அருமை தெரிந்தவர்.

வானரனாகிய வாஸி—வாலியோ இராம உபாசகன்—அவன் முதன்முதல் இராமனைக் காணுகின்றான். மெத்தப் பத்தி சிரத்தையுடன் காண வைக்கிறார் கம்பர். கம்பரின் கண்ணில் நீர் பெருகவில்லை. வெங்காயம் இட்டாலும் நீர் வரும்போலத் தெரியவில்லை. வாலியின் கண்ணில் வார்ந்தொழுகுகின்ற நீரையும் வாராமலே செய்துவிட்டார். அவர் முழுமலடி. கச்சியப்பர் முன்னிலையிற் கம்பர் மலடி. இதை இலக்கிய நண்பர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

கச்சியப்பர் பெருமான் திருவடி வாழ்க.

✱

கற்பனா சமுத்திரமான கம்பருக்கும், உபாசகரான கச்சியப்பப் பெருமானுக்கும் பேதங் காணவல்லவர், “பொய்யற்ற கீரன்” என்று கச்சியப்பப் பெருமான் வாயூறுகின்ற, பொய்யடிமையில்லாத சங்கத்துச் சான்றோரைச் சற்றே எட்டிப்பார்க்கக் கூடியவர் ஆவார்.

✱

ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் நூற்றெட்டு யுகம் அரசு செய்த சூரபன்மன் ஒப்புயர்வற்றவன். ஒருநாள்,

“உறுபடை சுற்றந் துஞ்ச ஒருவனேயாய்” நின்றான்.

“ நிறங்கரிந்திட நிலம்விரல் கிளைத்திட நின்றான் ”

“மாமியர் மருங்கிற் சென்ற மருமகன் அனையன் ஆனான்”

--கம்பர்

என்றுஞ் சொல்லலாம்.

தந்தையாகிய காசிப முனிவர் அன்று ஒருநாள் உபதேசித்த தருமோபதேசம் “ தருமம் என்று ஒருபொருள் உளது” என்ற உண்மை, அப்பொழுது தான் சூரபன்மனின் புத்தியில் தோன்றுகின்றது.

“ கோலமா மஞ்சை தன்னிற்

குலவிய குமரன் றன்னைப்

பாலனென் றிருந்தேன் அந்நாட்

பரிசிவை யுணர்ந்தி லேன்யான்

மாலயன் றனக்கும் ஏனை

வானவர் தமக்கும் யார்க்கும்

மூலகா ரணமாய் நின்ற

மூர்த்தியிம் மூர்த்தி யன்றே.”

--கந். சூரபன். வதை. 433

‘ அகம் பிரமம்’ என்கின்ற சுக்கிரன் உபதேசம் போய் “ ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு” என்ற உண்மை சூரபன்மனுக்குத் தோன்றுகின்றது.

“ சூமுதல் வேண்டும் தாள்கள் ;

தொழுதிடல் வேண்டும் அங்கை ;

தாமுதல் வேண்டுஞ் சென்னி ;

துதித்திடல் வேண்டும் தாலு ;

ஆமுதல் வேண்டும் தீமை

அகன்றுநான் இவற்கா ளாகி

வாமுதல் வேண்டும்.....”

--கந். சூரபன். வதை. 444

புன்னெறி யதனிற் செல்லும் போக்கினில்
 விலகி, மேலாம் நன்னெறி தலைப்படுகின்றான்
 சூரபன்மன். விலக்கியன ஒழிதலோடமையாது
 விதித்தன செய்தலும் சேர்ந்ததுதான் அறம்.
 சூரபன்மனுக்கு மனமாசு நீங்குகின்றது; அறஞ்
 செய விரும்பு, உதயமாகின்றது.

நீ பிறர்மேலே குற்றந் தூற்றுகின்றாய். நீ ஒருவாற்றா
 னேனும் அங்ஙனம் உடையை அன்றோ? எனின், அன்று
 எனச் சமாதானம் சொல்ல யோக்கியை அல்லை. பிறரைக்
 குற்றந் தூற்றும்போது நீ யோக்கியை என்பதுதானே உன்
 உள்ளக்கிடக்கை. இஃது எத்தகை இழிவு!

*

*

*

நாம் பிறரோடு சம்பாஷிக்கும்போது அவசியமற்ற
 பொழுதுபோக்குப் பேச்செல்லாம் களிப்பே.

*

*

*

தானுந் தன்பாலுள்ள குற்றங்களால் இகழற்படற்
 சூரியவனாயிருந்துகொண்டு தான் பிறரை அக் குற்றம்பற்றி
 இகழ்தல் எவ்வளவு மடைமை? இது பொருமையின் பாற்
 படுகிறது.

*

*

*

ஒருவனுக்கு இடம் பொருள் ஏவல்கள் எவ்வளவுக்கு
 இல்லையோ, ஈசுவரனுடைய துணை அவனுக்கு அவ்வள
 வுக்கு வேண்டியதாயிருக்கும். ஆதலால், இடம் பொருள்
 ஏவல் ஒன்றும் இல்லாமையே ஈசுவரன் துணையை அதிகம்
 அதிகம் வேண்டுதற்கு இடமாய் முடிந்து அவனுடைய சம்
 பந்தத்தை வளர்விக்குமாதலால் அதுவே நன்மை. எவ்வள
 வுக்கு இடம் பொருள் ஏவல் மிகுதியோ அவ்வளவுக்கு
 ஈசுவரனை மறத்தற்கிடமாகும்.

--ஆன்மவிசாரம்

9. அறம் பொருள்

சைவந் தெரிந்த பெரியவர் ஒருவர், தாம் சிவசத்தியமாகவே சிவத்தை வணங்குவதில்லையென்றும் கற்புள்ள பெண்களையும் வள்ளல் களையுமே வணங்குகிறார் என்றுஞ் சொன்னார்.

சிவத்தை நாம் வணங்கல் முடியாது. அது முன்னிலைப்படுகிற சுட்டுப்பொருளாகாதது.

‘நான்’ கெட்டவர்கள் அநுபவிக்கிற பொருள் சிவம். சிவம் பிரகாசிக்கிற இடங்களிலேதான் நாம் வழிபடல் முடியும்; மேன்மைகொள் நீதியிலே சிவத்தைக் காணல்வேண்டும்.

மகா விஷ்ணுமூர்த்தி ஒருசமயம் திருக்கைலாசத்துக்குச் சென்றார். அங்கே சுவாமியும் அம்மையுஞ் சூதாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். சுவாமி, தங்கள் சூதாட்டத்துக்கு மத்தியக்ஷம் வகித்து வெற்றி தோல்விகள் கூறும்படி திருமாலுக்குப் பணித்தார். திருமால் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, சூதாட்டம் நடக்கிறது. ஒவ்வொரு முறையுஞ் சுவாமிக்குப் படுதோல்வி. அப்படியிருந்தும் சுவாமி தமக்கே வெற்றியென்றார். தேவி திருமலை மத்தியக்ஷம் சொல்லும்படி நெருக்கினார். திருமாலுக்குப் பரம சங்கடம் வந்துவிட்டது. பிரபஞ்சச் சூதில் பரம

சிவத்துக்கு வெற்றியேது ; படுதோல்விதான். பரமசிவம் தோல்வியென்று சொல்லலாமா? திருமால் திகைத்தார் ; வேதங்களிலே தேடினார் ; வேதங்கள் சிவத்துக்கே வெற்றியென்று முழங்கின. பேரொளிக்குத் தோல்வியேது. திருமால் கண்டது கூறாமல் வேதத்தை ஒப்பித்துச் சிவத்துக்கே வெற்றியென்றார். தேவிக்குக் கோர்பம் மூண்டது.

“ பாராயலை ; கண்ணனு மாயினே ; பாலி னுற்றாய் ; தேராதது ஒன்றிலை ; யாவருந் தேர வெண்ணாப் பேராதி யோன்அவை கூறினும் நீயிது பேசலாமோ ; காராமெய் யென்பர் ; மனமுங் கரியாய் கொல்மன்றே ”

--கந். கயமுகனூந். 173.

ஏ வஞ்சகா, நீ இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே, சிவத்துக்கே வெற்றியென்று, உன்னை நீதானே வஞ்சித்தாய். நீ பெரும் பாம்பாகக் கடவையென்று சபித்தார். விஷ்ணு பாம்பானார். சுவாமி “ ஆலவனத்திலே ஒரு பழைய ஆலமரம் நிற்கிறது. அதன் பொந்துக்குள் போயிருந்து தவஞ்செய் ; ஓங்காரமூர்த்தியாகிய விநாயகன் அங்கு வந்து உனக்கு அருள்வான் ” என்றார்.

முன்னொருநாள் இந்த மகாவிஷ்ணு கூறியதையே, பிருங்கி மகாமுனிவர் கூறினார். தேவி சீறவில்லை. பிருங்கி பாம்பாகவில்லை ; பரத்தை மறைத்த பார்முதற்பூதம், பிருங்கிக்குப் பரத்துள் மறைந்தது. பிருங்கிக்குச் சிவத்தை வழிபடும் பாக்கியமுண்டு.

“ ஈன்ற வெம்பெரு மாட்டியை நீக்கி
எம்பி ரானையே வழிபடு மியற்கை
மூன்று தாளுடை ஒருவனுக் கல்லால்
ஏனை யோர்களால் முடியுமோ முடியா ”

--கந். கந்தவிரத. 80

என்கின்றார் கச்சியப்ப சுவாமிகள். எவர்கள் சிவத்தைக் காணுகின்றார்களோ அவர்கள் பிரபஞ்சத்தைப் பாரார் ; பார்ப்பதில்லை. “ தாயை மறந்து ஏயுமதே சிட்டை.”

பிரபஞ்சத்தைப் பார்க்கின்றவர்கள் சிவத்தை அது பிரகாசிக்கும் இடங்களில் வழிபடுகின்றார்கள். மத்தியந்திரமுனிவர் வசித்தரின் சகோதரியை மணந்தவர். அவருக்கு ஓர் ஆண்குழந்தை. அந்தக் குழந்தைமுனிவர் பரமசிவத்தை எங்கே பூசிக்கலாமென்று தந்தையைக் கேட்டார். “ பார்க்குமிடமெங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறது பரமசிவம். பார்முழுதும் பரப்பிரம சந்திதி. பார்க்குமிடந்தோறும் பரம சிவத்தைக் காணமுடியாமலிருப்பது தவக்குறைவு. பசுவின் தேகத்திற் பால் சுரந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும் சக்தியில்லாதவர்கள், அதன் மடியிற் பாலைப் பார்ப்பதுபோலப், பரம சிவத்தைப் பார்முழுதும் பார்க்க இயலாதவர்கள் சில விசேஷ ஸ்தானங்களிற் பார்க்கலாம். நீ தில்லைவனத்துக்குப் போ ” என்று பணித்தார். அந்தக் குழந்தைமுனிதான் வியாக்கிரபாதர். விசேஷ ஸ்தானங்களிலே சிவலிங்கங்களிலும் சிவனடியார் வேடங்களிலுஞ் சிறப்பாகச் சிவம் பிரகாசிக்கின்றது. வேதரிஷிகள் எத்தனையோ தேவர்களிற் சிவப்பிரகாசங் கண்டு வழிபட்டார்கள். மெய்ப்பொருள்நாயனார் போன்றவர்கள் எங்கும்

சிவப்பிரகாசத்தைத் தரிசிப்பார்கள். அவர்களும்
 *“ மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமும் ஆலயந்
 தானும் அரன் எனத் ” தொழுவார்கள். சுந்தர
 மூர்த்திநாயனார் அடியார்கள் வேடத்தில் சிவம்
 விசேஷித்துப் பிரகாசிப்பது கண்டு, அதை எவ்
 வகை வணங்கி ஆட்படுவதென்று சிந்தனை செய்
 தது, பெரிய புராணத்தில் உயிர்நாடியாய் விளங்கு
 கின்றது. சாதாரணமானவர்களிலும் சிவஞானி
 களே ஆலயங்களில் வேடங்களில் விசேஷ பிர
 காசங் கண்டு சிவத்தை வழிபடுகின்றவர்கள்.

† “ ஒளிக்கும் இருளுக்கும் ஒன்றே இடன்,
 ஒன்று மேலிடன் ஒன்று ஒளிக்கும்.” இருள்
 மேலிடுகின்ற இடங்களில், சிவத்தை வழிபட
 முயல்கின்றவர்கள் இருளையே அடைகின்றார்கள்.
 மூக்கு வெட்டுண்டவன் கடவுளைக் கண்ட கதை,
 நமது நாட்டுப் பழங்கதை.

“ நம்மையும் பரமென் றுன்னி
 நாதனிற் சிறப்புச் செய்யும்
 வெம்மைகொள் நெஞ்சர் தீரா
 விழுமவெந் நீரயம் வீழ்வர் ;
 தம்மையு: தெடுத்தல் செய்யா ;
 சமமெனப் புகல்கிற் போர்கள்
 எம்மையுந் துயர மென்னும்
 இருங்கடற் படுப்பர் அன்றே.

“ காணுறு புலித்தோ லாடைக்
 கண்ணுதற் கடவுட் கன்பர்
 ஆனவ ரென்றும் அன்றாற்
 கடித்தொழில் புரிந்து வாழும்

* சிவ. போதம் 12ஆம் சூத்.

† கொடிக்கவி

வானவ ரென்று மெம்மை

வழுத்தினர்க் கருள்வோ மல்லால்,
ஏனையர் தம்மைத் தெவ்வென்
றெண்ணியே யிருத்தும் யாமே.”

-- கந். உபதேச. 29, 30

இவ்வாறு பிரமா தக்கனுக்கு உபதேசிக்
கின்றார். உலகத்துக்குக் கருத்தா யாவர்? பிரம
விஷ்ணுக்களை உருத்திரனோடு ஏன் சமத்துவம்
பேசல்கூடாது? பார்க்குமிடமெங்கும் சிவத்தைப்
பார்க்கிறவர்கள் யாவர்? விசேஷித்த இடங்கள்
குறிப்பிட்டது யாருக்கு? சிவஞானிகள் ஆலய
வழிபாடு செய்யவேண்டியதில்லையா? நாம்
நினைத்த நினைத்த இடங்களில் சிவம் வெளிப்
படுமா? என்ற வினாக்களுக்கு விடை வரத்தக்க
வாறு தக்கன் பிரம விசாரஞ் செய்தவன்; பிரமா
வின் புதல்வன்; பிரசாபதி. பிரசைகளுக்கு
அதிபதியாயிருந்த தோஷத்தினாலே அவன் ஒரு
சமயம் எலிப்பிழுக்கையாகின்றான். பிரசைகளின்
வினை அவனைத் தாக்குகிறது. உத்தியோக கர்வத்
தினால் தர்மந் தவறிப் புன்னெறியிற் போகின்றான்;
சிவனை நிந்திக்கின்றான்; அகங்கரிக்கின்றான்.

“ கற்றை வார்சடை யுடையதோர்

கண்ணுதற் க.வுளே பரமென்றே

சொற்ற மாமறைச் சுருதிகள்

விலக்குதி துணிவுனக் கிதுஎன்றான்.”

--கந். பிரமயாக. 19

“ஓ பிரமாவே, சிவபரமான மந்திரங்களை
வேதத்தினின்றும் எடுத்துவிடு” என்று தன்

தந்தைக்குக் கட்டளையிடுகின்றான் மைந்தனான
தக்கன்.

“ முந்தொரு காலத்தின் மூவுல கந்தன்னில்
வந்திடும் உயிர்செய்த வல்வினை யதனாலே
அந்தமில் மறையெல்லாம் அடிதலை தடுமாறிச்
சிந்திட முனிவோருந் தேவரும் மருளுற்றார் ’

--கந். பாயிர. 1

என்று இரகசியத்தைத் தெளிவுபடுத்துகின்றார்
கச்சியப்ப மகான்.

வீரபத்திர உருத்திரமூர்த்தி அவனுக்குப்
பாடங் கற்பித்தார். யாக அக்கினியுள் அவன்
தலை உருண்டது; ஆட்டுத்தலை வந்து லபித்தது.

“ அடியனேன் பிழைத்த தேபோல் ஆர்செய்தார் ”

--கந். யாகசங். 167

என்று அலறுகிறான் தக்கன். புன்னெறியை
விலகுகிறான்.

“ சென்றனன் காசியிற் சிறந்த தொன்மணி
கன்றிகை ஒருபுடை கங்கை வேலையிற்
பொன்றிகழ் செஞ்சடைப் புனிதற் காலயம்
ஒன்றுமுன் விதித்தனன் உணர்வு சேர்ந்துளான் ”

--கந். தக்கன் சிவபூசை 2

‘ நாயகன் மொழிதரு நவையி லாகம
மேயின முறைதெரி விரத னாகியே
பாய்புனல் புனைசடைப் பரமன் றுண்மலர்
ஆயிரம் யாண்டுகா றருச்சித் தேத்தினான். ’

--கந். தக்கன் சிவபூசை 4

தக்கன் மேலாம் நன்னெறி ஒழுகிச், சிவபூசா
துரந்தனாய், உய்தி கூடினான். எந்தத் தேவர்களின்

வினைகளினாலே, தக்கன் தர்மத்தில் தவறினாலே, அந்தத் தேவர்கள் இன்னுங் கரையேறவில்லை. நூற்றெட்டு யுகம் பாடம் நடக்கின்றது.

“ தண்டேன் றுளிக்குந் தருமிழற்கீழ் வாழ்க்கைவெஃகிக்
கொண்டேன் பெருந்துயரம் வான்பதமுங் கோதென்றே
கண்டேன் பிறர்தம் பதத்தொலைவுங் கண்டனனால்
தொண்டேன் சிவனேநின்றெல்பதமே வேண்டுவனே”

--கந். சயந்தன் புலம்பு. 76

இது, இந்திரகுமாரனான சயந்தன் படித்த பாடம்.

“ காடு போந்தனன் இந்திரன் பொன்னகர் கரிந்து
பாடு சேர்ந்தது சயந்தனுஞ் சிறையிடைப் பட்டான்
நாடில் விண்பதச் செய்கையீ தெம்பிரா னல்கும்
வீட தேயலால் துன்பறு மார்க்கம்வே றுண்டோ.”

--கந். அமரசிறை. 107

✽

இது, தேவர்கள் குரல்.

மனிதன் “ தன்னைத்தான் காதலன் ” ஆகாமல், புன்னெறிகளிற் போய்த் தலை தடுமாறித் தவிக்கின்றான். அவனை அப்போக்கில் நின்றும் தடுக்குமாறறிந்து தடுத்து, மேலாகிய நல்ல நெறியில் ஒழுகச் செய்வதே அறம். அறம், இரண்டு பாகம். பூர்வபாகம் புன்னெறியதனிற் செல்லும் போக்கினை விலகல். உத்தரபாகம் மேலாம் நன்னெறி யொழுகல். விலக்கியன ஒழிதலும் விதித்தன செய்தலுமாய் இரண்டுபாகமாயுள்ள தும், உயிர்க்குறுதி பயப்பதுமான இந்த அறத்தைச் சூரபன்மனிலும், தக்கப் பிரசாபதியிலும், இந்திரன்

முதலிய தேவர்களிலும் வைத்துச் சிறுவர்களுக்கும் இனிக்கும் முறையில் தேனொழுகும் செந்தமிழ்ப் பாடல்களில், கந்தபுராணமாகிய பாற்சமுத்திரத்தில், கடைந்து திரட்டித் தந்தருளியிருக்கின்றார் கச்சியப்பப் பெருமான். இது மனிதப் பிறவியைப் பயன்படுத்திக் “கதிப்பாற் செல்ல ஏது நெறி” என்று வினவுகிறவர்களுக்கு ஒப்பு உயர்வு இல்லாத ஓர் அமிர்தசஞ்சீவி.

அமிர்தசஞ்சீவியாகிய அறத்தைத் தந்து, அதில் விருப்பத்தை எழுப்பி, மனித வாழ்க்கையின் மூலவேரைப் பரிசுத்தப்படுத்திய செயற்கருஞ் செயல்தான், கச்சியப்பப் பெருமானின் திவ்விய சரித்திரத்தின் முதலாம் படலம்; அறப் படலம்.

இரண்டாவது படலம் பொருட் படலம். எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும், எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும், கண்ட கேட்ட பொருள்களை அப்படியே விழுங்காமல், அவைகளை வைத்துக்கொண்டு அவற்றின்மூலம் ஆராய்ந்து மெய்ப்பொருள் காணல்வேண்டும்; மெய்ப்பொருளைக் காணுகிற கண்தான் கண்; அக் கண் காணுகிற காட்சிதான் காட்சி. அக் காட்சிக்குக் கச்சியப்பப் பெருமான் வழங்கிய திருநாமம், நவையறு காட்சி. கண்ட கேட்ட பொருள்களை அப்படியே காணுங் காட்சி நவைக் காட்சி; அது பொய்க் காட்சி.

நவையென்றால் மாசு; மன மாசு. மன மாசுள்ளவழி நவையறு காட்சி உண்டாகாது.

நவையறு காட்சி உண்டாதற்கு நவை போக வேண்டும்; மனத்துக்கண் மாசநீங்குதல்வேண்டும்.

மனத்துக்கண் மாசநீங்குதலாவது, புன்னெறியதனிற் செல்லும் போக்கினை விலகி மேலாம் நன்னெறி ஒழுகல்; அறங் கைவருதல்; அறஞ்செய விரும்புதல். அறஞ்செய விரும்புவர்களுக்கு மன மாசின்மையால் நவையறு காட்சி உண்டாகும். அவர்கள், பொய்ப்பொருளுக்கூடாகவே மெய்ப்பொருளைக் கண்டுவிடுவார்கள். மெய்ப்பொருளையனார் படுபொய்யனுக்கூடாகவே மெய்ப்பொருளைக் கண்டார். அறத்துக்குப் பயன் மெய்ப்பொருளைக் காண்டலே.

கச்சியப்பப் பெருமான் நமக்கு ஒரு நாரத மகா ரிஷியைத் தந்தருளியிருக்கின்றார். நாரதர் திரிலோக சஞ்சாரி. அவருடைய காட்சி நவையறு காட்சி; மெய்ப்பொருட்காட்சி; “இந்தப் பூமி சிவனுய்யக் கொள்கின்ற ஆறு” என்ற சத்தியத்தை நாரதரிலே காணச் செய்கின்றார் கச்சியப்பப் பெருமான். கந்தபுராண நாரதரை வைத்துக்கொண்டு ஒரு பெரிய நாடகத்தமிழ் சிருட்டித்துவிடலாம். பொய்ப்பொருளில் மிதியாமல் காலைத் தூக்கி மெய்ப்பொருளில் தாவுவதே நாடகம்; தாவச்செய்வது நாடகத்தமிழ்; சம்பந்தன செந்தமிழ்; இயற்றமிழ்; அதன்மேலே இசைத்தமிழ்; அதற்குமேலே நாடகத்தமிழ்; முத்தமிழ். முடிந்த தமிழ் நாடகத்தமிழ். நாரதர்மூலம் நாடகத்தமிழையே தந்திருக்கிறார் பெருமான். நாரதர் பொய்யிலே தீண்டுவது, மிதிப்பது இல்லை. நாரதர்

வெறும் இசைகாரர் அல்லர் ; இசைக்கு மேலே நல்ல நாடகர்.

நாரதர் பூமிக்கு வருகிறார். ஒரு திணைக் கொல்லைையை அணுகுகிறார். அங்கே ஒரு பரண். அதிலே பச்சைப் பசிய ஒரு பெண். அப்பெண்ணின் வாயிலிருந்து ஆலோலம் வருகிறது. இந்த இசை நாரதரை இழுக்கின்றது ; வீணையை மீட்டிக் கொண்டே நாரதர் காலைத் தூக்கி நடக்கிறார் ; கொல்லையை எட்டிப்பார்க்கிறார். அந்த 'ஆலோலம்' இசைத்த பெண்ணை ஒரு வெறுங் குறப்பெண் என்று நாரதர் தீர்த்துவிடவில்லை ; அவர் காட்சி நவையறு காட்சி.

“ பூவைகாள் செங்கட் புறவங்கா ளாலோலம்
தூவிமா மஞ்ஞைகாள் சொற்குளிகா ளாலோலம்
கூவல் சேர்வுற்ற குயிலினங்கா ளாலோலம்
சேவல்கா ளாலோலம் என்றாள் திருந்திழையாள்.”

-- கந். வள்ளி. திருமண. 54

இந்த ஆலோலம், இயற்றமிழ் மட்டில் நில்லாது, இசைத்தமிழாய், நுண்செவி படைத்த தேவுலகத்துக்கே சென்று இசைத்தது.

“ வாரி யும்வடித்து உந்தியும் வரிசையா லுறழ்ந்தும்
சீரி யாழ்வல்ல நாரதன் புவிதனிற் சேர்ந்தான்.”

-- கந். வள்ளி. திருமண. 56

வள்ளிநாயகியின் இசைத்தமிழ், குறிஞ்சித்தமிழ். தேவ இருடியாகிய நாரதரை யாமுடன் கீழே இறங்கச் செய்துவிட்டது. அந்தவழியே நாரதர் நடந்தார் ; கண்டார் ; காரியத்தை உணர்ந்தார் ; மீண்டார் ; ஓடினார் ; ஓடி,

“ போய் அவட்கு அருள் புரிதியால் ”

-- கந். வள்ளி. திருமண. 63

என்று முருகனை வேண்டினார். நாரதர் தமது நவையறு காட்சியினாலே, அந்தக் கொல்லையில் ஒரு வெறும் வேட்டுவப் பெண்ணைக் காணவில்லை; அந்த முருகனின் அருட்பிரவாகத்தையே கண்டார். நாரதர் கண்டது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். கச்சியப்பப் பெருமானை ஒருக்கால் கண்கொண்டு பாருங்கள்.

“ மூவா முகுந்தன் முதனாட் பெறும் அமுதைத் தேவாதி தேவன் திருமைந்தன் தேவிதனை மாவாழ் சுரத்திற்றம் மாமகளாப் போற்றுகையால் ஆவா குறவர்தவம் ஆரளக்க வல்லாரே ”

-- கந். வள்ளி. திருமண. 45

என்று வாயூறுகின்றார். அமுதந் திரண்டெழுந்த போது தேவர்கள்கூட இப்படிக்க கச்சியப்பர்போல வாயூறியிருக்க மாட்டார்கள். குறவர் நெஞ்சில் வஞ்சமில்லாதவர்கள். இனி வைதிகர் ஆவர்கள்.

✱

தக்கன் புதல்வர்கள், தக்கன் காட்டிய வழியில் பிரமாக்கள் ஆகிறதற்குத் தவஞ் செய்கிறார்கள். நாரதர் பார்த்து விலா ஓடியச் சிரித்தார். அவர்கள் வினாவினார்கள். உங்கள் அப்பன் காட்டிய நெறி புன்னெறி; மெய்ப்பொருளைத் தலைப்படுகின்ற மேலாம் நன்னெறி இது என்று காட்டி விட்டார். அப்புதல்வர்கள் நாரதர் காட்டிய நெறியிற்சென்று மெய்ப்பொருள் தலைக்கூடினார்கள்.

ஒருநாள் நாரதர் சூரபன்மனை எட்டிப் பார்த்தார்; சூரபன்மன் பல்லைக் கறித்தான்; நாரதர் சிரித்தார். சூரபன்மன் கோபித்தான்; “நீ என் உறவினன்; நீ நல்லாயிருக்கிறது எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம்; சந்தோஷம் வந்தால் சிரிக்கத்தானே வேண்டும்” என்றார். சூரனுக்கு இருக்கும் வருத்தம், சாதாரண சங்கீதத்தில் தீருகிற வருத்தமன்று; வீரவேல், தாரைவேல் தீர்க்கிற வருத்தம் என்றுதான் அவர் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பைக் காணச் சூரபன்மனுக்கு அப்போது கண்ணுமில்லை; காதுமில்லை. நாரதருக்கு இருந்த கண் காது அடிமுடி தேடிய பிரம விஷ்ணுக்களுக்கே இருக்கவில்லை.

✽

தக்கன் யாகத்துக்கு முனிவர்கள் தேவர்கள் ஏனைக் கணங்கள் யாவருஞ் சென்றார்கள். ‘எல்லாரும் வந்துவிட்டார்களா?’ என்று தக்கன் வினாவினான். அப்பொழுது,

“ அகத்தியன் சனகன் முன்றோர்
 அத்திரி வசிட்டன் என்பான்
 சகத்துயர் பிருகு மேலாந்
 ததீசிவெஞ் சாபத் தீயோன்
 பகைத்திடு புலத்தை வென்ற
 பராசுரன் இனைய பாலார்
 மகத்தினை யிகழா வீண்டு
 வருகிலர் போலும் என்றார்.”

-- கந். சாலைசெய். 50

அகத்தியர் முதலிய முனிவர்களுக்கு, தக்கனுடைய யாகக் கூடம் மலகூடமா யிருந்தது.

சிவத்தை விலகிய கூடம் மல்கூடம். முனிவர்கள் காட்சி நவையறு காட்சி; பொய்யற்ற கீரர் “துனியில் காட்சி” என்பர். துனி வெறுப்பு. அவர்களுக்குத் தக்கனிலே வெறுப்பு இல்லை. இப்படித் தலைகீழ் ஆகின்றனையென்று இரக்கம் உண்டு. ததீசி புத்திகூடப் புகட்டிப் பார்த்தவர்.

அறங் கைவந்து மனந் தூயராய்ப் பார்வை சுத்தப்பட்டு மெய்ப்பொருளைக் காணவேண்டுமென்பதை நாரதர் முதலிய மகா இருடிகளில் வைத்துக் காட்டி, பொருட்படலம் செய்து கொண்ட கச்சியப்பப் பெருமான், அப்பால் மெய்ப்பொருளைத் தரிசித்தவர்கள் தரிசித்தல்மாத்திரையில் நில்லாது அப்பொருளை அகலுதற்குச் சகிக்காது, அணுகி, அனுபவிப்பதாகிய இன்பத்தை வள்ளிநாயகி தெய்வநாயகியில் வைத்துக்காட்டி, மூன்றாவதான இன்பப் படலத்துக்கு வழி செய்கின்றார்.

உலகத்திலே ஆன்மாக்கள் பலவும் பாவிகளாய் மோகி நிலைக்கு அபாத்திரராய் உழல்கின்றனானேயானால், அவர்களை யெல்லாம் அவரவர் பக்குவம் உணர்ந்து அங்ஙனம் நடத்துவான் ஈசுவரனாயிருக்க நமக்கு அதில் பேச்சு யாதுக்கு?

*

*

*

உலகத்தின் நடபடிக்கையெல்லாம் ஈசுவர ஆஞ்ஞையோ, அன்றோ?

10. இன்பம்

இன்பந்தான் தமிழின் முடிந்த பொருள்

தமிழ், இன்பமாகிய அகத்தமிழும், அதற் குபகாரமாகிய அறம் பொருள் கூறும் புறத்தமிழும் என்று இருவகைப்படும்.

அன்பு செய்யத்தக்க மெய்ப்பொருளை ஆராய்ந்தறிந்து, அதனை அணுகுவதும், அணுகி இரண்டற அநுபவிப்பதுமே இன்பம். தூய அன்பின் விளைவே இன்பம். ஆதலினாலே இன்பத்தை அன்பு என்றே சொல்லிவிடலாம்.

தமிழ் நுதலியது அன்பு. தமிழ் என்ற சொல்லின் பொருள் இன்பு. தமிழ் நுதலிய அன்பு, ஐந்திணையாய்க் களவு கற்பாய் வகுத்துரைக்கப்படும். களவு, பழகிய பந்தவாசனை சிறிதே கூடிய நிலை; கற்பு, அவனை **“ஊருணி உற்றவர்க்கு ஊரன் மற்றியாவார்க்கும் ஊதியமே”* என்று கண்டு, அவன் சொற்றிறம்பாது, அவன்வழிநிற்கும் நிலை.

அறம் பொருளாகிய புறத்தமிழை அருளிய கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள், அகத்தமிழின் பூர்வ பாகமாகிய களவை வள்ளிநாயகியாரிலும், உத்தரபாகமாகிய கற்பை, *“மறுவில் கற்பின்*

வாணுதல்” என்று “பொய்யற்ற கீரன்” திரு முருகிற் கிளந்தருளிய தெய்வநாயகியாரிலும் வைத்துத் தமிழைப் பரிபூரணம் செய்தருளினார்.

“ மன்னவன்றன் மகன்வேட ரிடத்தே தங்கி
வளர்ந்தவனை யறியாது மயங்கி நிற்பப்
பின்னவனு மென்மகனீ யென்றவரிற் பிரித்துப்
பெருமையொடுந் தானாக்கிப் பேணு மாபோற்
றுன்னியவைம் புலவேடர் சுழலிற் பட்டுத்
துணைவனையு மறியாது துயருறுந்தொல் லுயிரை
மன்னுமருட் குருவாகி வந்தவரி னீக்கி
மலமகற்றித் தானாக்கி மலரடிக்கீழ் வைப்பான் ”
--சித்தியார் 8ஆம் சூத். 1

என்று சிவஞானசித்தியாரிற் சித்தித்த ஆத்தும வரலாறாய பேரின்பப் படலந்தான், வள்ளிநாயகி திருமணப்படலம்.

“ சமையமா றினையுந் தாயென வளர்த்துச்
சராசர அணுக்கள்உய்ந் திடுவான்
அமைதரு மெண்ணான் கறத்தினைப் போற்றி
ஆதிபீ டத்தில்வீற் றிருக்கும்
உமை.”
--கந். திருநகர. 78

புறச்சமயத் தவர்க்கிருளாய்
அகச்சமயத் தொளியாய்,

அறத்திறனால் விளைவது”

--சிவப்பிரகாசம் பாயிரம் 7

மெய்ப்பொருள்.

ஆதிபீடத்தில் வீற்றிருக்கும் உமை எண்ணுக்கு அறத்தினைப் போற்றி, ஆன்மாக்களின் அந்தக்

கரணங்களைச் சுத்திசெய்து, ஆறு சமயங்களையும் அன்னையாய் வளர்க்கின்றாள்.

மெய்ப்பொருள், புறச்சமயத்தவர்களுக்கு இருள் ; அகச்சமயத்தவர்களுக்கு ஒளி.

அவன், “ஆயாதன சமயம்பல அறியாதவன்.” ஆயாதன சமயம் அவைதிகம் ; பாசண்டம்; புறச்சமயம். அவள் “பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுக்கும் பெய்வளை.” “மறுசமயங்கள் மாளப் பேதகஞ் செய்பவள்.”

புறச்சமயங்களுள்ளே வாயை அகலத் திறந்து கொண்டு வருவது “மிண்டிய மாயாவாதம்”; அதுதான் “நான் பிரமம்” என்கின்ற ஏகான்மவாதம்.

“நானே பிரமம்”, “ஞாலம் பேய்த்தேர்” என்கின்ற மாயாவாதியைப் ‘பேய்’ என்கின்றார் அருணந்திசிவம்.

“மாயா வாதப் பேயா உனக்குத்
தேவரில் ஒருவர் உண்டாக
மேவரு நரகம் விடுத்தலோ அரிதே”

--சங்கற்பநிராகரணம்

என்கின்றார் உமாபதிசிவம்.

அம்மட்டோ, நெஞ்சுவிடு தூதிலே நெஞ்சமே வழிதவறி,

“நான்பிரமம் என்பவர்பால் நண்ணாதே” என்றும் வலியுறுத்தருளுகின்றார்.

இப்படியெல்லாம் மகான்கள் வலியுறுத்தவும்,
தாய்நாடு

“நாமெல்லோமுங் கடவுளின் பங்கே ; கடவுள்
தான் இப்படி நாமெல்லாமாய்ப் பிரிந்திருக்கிறார் ;
அது ஒரு வினையாட்டே” என்று கூக்குரல் செய்
வதும்,

நாவலர் பெருமான் பிறந்த சேய்நாடு அதனை
அநுவதிப்பது போன்று,

“பிரம்மனும் ஆத்மாவும் ஒன்று”

“ஜெகம் ஆகிய மாயை பரமாத்மாவை
ஜீவாத்மா ஆக்கிவிடுகின்றது”

என்று புலம்புவதும், வெட்கம் ! வெட்கம் !! அது
கிடக்க ;

“புறச்சமயங்கள் சிறப்பிலவாகி,

“அருளின் மாந்தரை வெருளுற மயக்கி
அலகைத் தேரின் நிலையில் தீரும்”

--சங்கற்பிராகரணம்

அந்தப் பேய்ச்சமய இருளினின்றும், பேதித்து
நம்மை எடுக்கின்றாள் பெய்வளை. புறச்சமயங்கள்
அருளில் மாந்தர் சமயங்கள் ; அவைகள் அகச்
சமயத்தை அடைவிக்கும் படிகள் அல்ல. அகச்
சமயங்கள் மெய்தரு சமயங்கள் ; புறச்சமயங்கள்
பொய்தரு சமயங்கள் ; பாழங்கிணறுகள். பாழங்
கிணறுகளிலிருந்து வெளியே எடுப்பவள் “பெய்
வளை”. அவள் விடுங் கயிறுகள், “குடரோடு
தொடக்கி முடக்கியிடும் சூலை ;” சுரநோய் முதலி
யன.

அகச்சமயம்,

“ஒன்றோ டொன்று சென்று நில்லையில்
ஆறும் மாரு வீறுடைத்து” --சங்கற்பநிராகரணம்

“ஒத்துமுடி யுங்கூட ஓரி டத்தே
ஒருபதிக்குப் பலநெறிகள் உளவானாற் போல்”
--சித்தி. பரபக். பாயிரம் 9

“ஒன்றது பேரூர் வழியா றதற்குள்”
--திருமந்திரம் 1533

“ஒத்தாறு சமயங்கட் கொரு தலைவன்”
சம்பந்தப்பெருமான் வாக்கு.

அகச்சமயம் ஆறும் மெய்ப்பொருளாகிய ஒரு பொருளையே நோக்கி நடப்பன்; தம்முட் புணர்வன்; ஆட்பாலவரின் பக்குவம் பற்றின; அவைகள் படிகள் அல்ல.

அந்த அகச்சமயங்கள்,

“மெய்தரு சைவமாதி இரு மூன்று” சைவம் முதலிய ஆறு; ஏனைய ஐந்தும் எவை? ‘சிறுத்தொண்டர் வழிபட்ட பைரவம்’ ஒன்று; மானக் கஞ்சாறர் வழிபட்ட “மாவிரதம்” மற்றொன்று. “சைவர் பாசுபதர் பரவும் சண்பை நகராரே” என்று சண்பை நகரார் திருவாயில் வந்த “பாசுபதம்” இன்னொன்று. மற்றைய இரண்டும் காளாமுகம், வாமம் ஆகலாம்; சாம்பவம், காபாலம் என்றலுமாம். வாமம் என்றது பிறழ்வான அசுத்த வாமம் அன்று.

அறத்தினால் விளைகின்ற அகச்சமயம் ஆறனுள் வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவம் ஒன்று. ஒவ்வொரு

சமயத்துக்குந் தனித்தனி சித்தாந்தம் இருக்கும். சைவத்தின் சித்தாந்தம், சைவ சித்தாந்தம்; அது சிவாகமம். * “சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும்”

“ஆறும் மாறவீ றுடைத்து; இவற்றுள் எவ்வ மில்லாச் சைவநற் சமயத்து அலகில் ஆகமம் நிலவுதல் உள.....”

—சங்கற்பநிராகரணம்.

இங்கே கூறப்பட்டன உரைமரபு பற்றாது, நூன்மரபும் உத்தியும் பற்றியவை.

“ஆறு சமயத்து அருந்தவரும்”

என்ற திருஞானசம்பந்தர் புராணப் பாடலை வசனஞ் செய்யும்போது நாவலர் பெருமான், சைவார், பாசுபதர், மாவிரதர், காளாமுகர், வாமர், பைரவர் என்று வெளிப்படையாக எழுதியிருக்கின்றார். அந்த ஆறு சமயமும் ஒன்றற்கொன்று படியல்ல, என்பதும் தெளிவாய்விட்டது. நாவலர் பெருமானுக்கு, பாடாணவாதம் முதல் சிவாத்துவிதம் ஈறாக அகச்சமயம் என்கின்ற வழக்குத் தெரியாமலே யிருக்கலாம். அது மனத்தொடுபடாத — இடையிற் புகுந்த மடச்சம்பிரதாயமாய் ஏட்டு வழக்கில் அக்காலத்திற் கிடந்தது. சங்கற்பநிராகரணத்திற் கண்டிக் கப்பட்ட, அவைகளை அகச்சமயம் என்று நாவலர் பெருமான் கனவிலும் கருதவில்லைப்போலும்.

ஓர் ஆத்மா,

“பரசமயங்கள் செல்லாப்பாக்கியம் பண்ணொணாதே” புறச்சமயங்களிற் பிறவாமை மகா பாக்க

* சித்தியார்.

கியம், “சைவமாஞ் சமயம் சாரும் ஊழ் பெறல் அரிது.”

அகச்சமயம் ஆறனுள் சைவம் சிறந்தது. சைவத்திற் பலதுறைகளுண்டு. “மிகுசைவத்துறை”; துறையைத் “திறன்” என்று சொல்லுவது மரபுபோலும். “சைவத்திறன்” என்று வருகிறது. ஒவ்வொரு துறையிலுஞ் சித்தாந்தம் உண்டு. சைவத்துறையில் வருஞ் சித்தாந்தம் “வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவசித்தாந்தத் திறனிங்குத் தெரிக்கலுற்றும்” என்று சிவப்பிரகாசத்திற் கூறப்படுகின்றது.

“மானுடப் பிறவி தானும்
வகுத்தது, மனம்வாக் காயம்
ஆனிடத் தைந்து மாடும்
அரன்பணிக் காக வன்றோ
வானிடத் தவரும் மண்மேல்
வந்துஅரன் றனைஅர்ச் சிப்பார்.”

சித்தி. 2ஆம் சூத். 92

வள்ளிநாயகியார் வானுலகினின்று மண்ணுலகுக்கு வந்து, மானிடச்சட்டை சாத்தித், தபசு புரிகின்றார். முந்திய பிறப்பில் மனத்துக்கண் மாசு இலாதவராய், மெய்ப்பொருளை நாடித் தவங்கிடந்தவர். மேலாம் நன்னெறி ஒழுகி, நவையறு காட்சி எய்தியவர். அறம் பொருள் கைவந்தவர்.

சாப்பறைத் தொழிலாளருக்குச் சுடலைஞானம் உதிப்பதில்லை. அதுபோலவே, கற்றுங் கற்றும் அதனால் வரும் ஒழுக்கம் திருந்தி வராதவனுக்குக் கற்பனவற்றூற் பயனில்லை;

11. களவு கற்பு

வள்ளிநாயகி குறிஞ்சியிலே, துணைவன் திரு
வருளை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கின்றாள்.

காத்திருக்கும் நிலை முல்லை.

குறிஞ்சிக் கிழவனாகிய முருகனும் அவள்
பக்குவத்தை எதிர்பார்த்திருக்கின்றாள். அவன்
நிலைமை கூட முல்லை எனலாம்.

“காமஞ்சால் இளமை யானைக்
கடம்பமர் காளை நோக்கி

.....
ஏமஞ்சால் கின்ற நெஞ்சன்

இதணினுக்கு அணியன் சென்றான்”

--கந். வள்ளி. திருமண. 69

இன்பத்துக்கு மற்றொரு பெயர் காமம். வள்ளி
நாயகி இப்பொழுது இளம் சிவகாமியாய் இருக்
கின்றாள்.

முருகனாகிய சிவத்தைக் காமிக்கின்றாள். காத
லாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்குகின்றாள். வேதக்
காட்சிக்கும் உபநிடத்துச்சியில் விரித்த, போதக்
காட்சிக்கும் புலப்படாத, பாசஞான, பசுஞானங்க
ளுக்கு அப்பாலான திருமுருகன் வள்ளியை ஆகம
மாகி அண்ணிக்கின்றான். இதணினுக்கு அணி
யன் ஆனான். இதண் - பரண்.

“ ஓய்யென எயினர் சூழ ஒருதனித் தாதை வந்தான் ”

—கந். வள்ளி. திருமண. 74

முருகன் பரணுக்கருகில் நிற்கிறான். அதே சமயத்தில், ‘ துன்னிய ஐம்புல வேடர் ’ புடைசூழ மனமாகிய தந்தை எதிரில் வருகின்றான்.

‘ வேங்கையின் உருவ மாகி
வேற்படை வீரன் நின்றான் ’

—கந் வள்ளி. திருமண. 75

வள்ளியின் சித்த விகாரத்தால் அறிவுக் கறிவாய், ஆகமமாகி அண்ணித்த முருகன் வேங்கை மரமானான். * ‘ மாயையென் றொருத்தி தன்பால் மனமெனும் மைந்தன் றேன்றித் தூயநல் லறிவன் றன்னைத் தோற்றமின் றுக்கி வைத்தான். ’ சுற்றமென்னுந் தொல்பசுக் குழாங்களாகிய ஐம்புல வேடர்கள், அந்த வேங்கையைப் பற்றியலைக்கும் நோக்கம் உடையவர்களாய்,

“ நங்கைதன் வதனம் பாரா
நறுமலர் வேங்கை ஒன்று
செங்குரல் ஏனற் பைங்கூழ்
செறிதரு புனத்தின் மாடே
தங்கிய தென்னை கொல்லோ
சாற்றுதி சரதம்.....”

—கந். வள்ளி. திருமண. 79

என்கின்றார்கள்.

வள்ளி நிலை கடுங்கொடும் பாலையாகின்றது. அறிவுக்கறிவான முருகனைத் தொடரவும் முடிய வில்லை; தொடராமல் இருக்கவும் முடியவில்லை. பயின்ற ஐம்புல வேடர்கள் சுழலில் அகப்படவும்

* வில்லிபாரதம்.

விருப்பமில்லை ; அகப்படாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை. யாரைத் தொடர்வது ; யாரைப் பிரிவது ; என ஊசல்படுகின்றாள். இரு பிரிவுகள் பாலை செய்கின்றன .

“ தையலும் வெருவி ஈது
வந்தவா றுணர்கி லேன்யான்
மாயம்போற் றேன்றிற் றையா
முந்தைநா ளில்லா தொன்று
புதுவதாய் முளைத்த தென்ஞ்சி
சிந்தைமேல் நடுக்க மெய்தி
யிருந்தனன் செயலி தென்றாள் ”

--கந். வள்ளி. திருமண. 80

“ பக்தா பூலோகமா ” என்றாள். இது களவு நிலை. வள்ளி வேங்கை பக்கமா ! வேடர் பக்கமா ! பெருங்காயம் இட்ட பாண்டம், பெருங்காயம் குடி போன பிறகும் மணக்கும். வள்ளிக்கு வேங்கையி னிரகசியந் தெரியும். பச்சைக் கள்வி ; பாசாங்கு பண்ணுகிறாள்.

இந்தக் கள்வி ஒருநாள் அந்த முழுமுதலை நோக்கி,

“ சேவலாய் வைகுந் தினைப்புனத்திற் புள்ளினுடன்
மாவெலாங் கூடி வளர்பைங் குரல்கவரும்
நாவலோய் நீரு நடந்தருளும் ”

--கந். வள்ளி. திருமண. 109

என்றவள். அம்மட்டோ ! “நான் முந்திப்போவ னால்” என்று பிரிந்து போக முயன்றவள் ; போனவள். “ பெரும்பைம் புனத்தினுட் சிற்றேனல்

காக்கின்ற பேதை” என்று, அருணகிரிநாதருக்கு ஏசுவும் வந்துவிட்டது.

“பொன்னே அனையாள்முன் போகுந் திறனோக்கி
என்னே இனிச்செய்வ தென்றிரங்கி யெம்பெருமான்
தன்னே ரிலாதமரும் தந்திமுகத் தெந்தைதனை
முன்னே வருவாய் முதல்வா வெனநினைந்தான்.”

--கந். வள்ளி. திருமண. 110

வள்ளி தங்கப்பவுண் ஆனவள் ; பொன்னே அனையாள் ; உய்யவென்னுள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற, மெய்யன் ஆகிய முருகன், முன்னே செல்லத் தான் பின்னே செல்லவேண்டியவள். இப்படிப்பட்டவளாயிருந்தும் தனக்குத் தநுகரணபுவனபோகங்களை உதவித் தன் அறிவு இச்சை செயல்களை விருத்திசெய்து உபகரித்தற்கு ‘ஓம்’ பட்ட முருகனுக்கு, ஓம்படுகின்றாளில்லை ; விலகி நடக்கின்றாள். “நான் முந்திப் போவனால் என்று புனையிழையாள் போந்தனளே.” அப்பொழுது, அந்த ஓங்கார முருகன், என்னே இனிச் செய்வ தென்று இரங்குகின்றான் ; நெய்தல் செய்கின்றான். நெய்தல் - இரக்கம்.

“முந்திப் படர்கின்ற மொய்குழலாள் முன்னாகத்
தந்திக் கடவுட் டனிவார ணப்பொருப்பு
வந்துற்ற தம்மா மறிகடலே போன்முழங்கி.”

--கந். வள்ளி. திருமண. 111

ஓங்காரம் முற்பட்டது ; வள்ளி பின்னே செல்ல ஓம்பட்டாள் ; ஓங்காரம் வேகங் கெடுத் தாண்டு, வென்றது ; கள்வி கற்பி ஆனாள்.
* ‘கற்பெனப்படுவது களவின் வழித்தே.’

“ முந்நான்கு தோளும் முசங்களோர் மூவிரண்டும்
கொன்னார்வை வேலுங் குலிசமும் ஏனைப்படையும்
பொன்னார் மணிமயிலு மாகப் புனக்குறவர்
மின்னாள்கண் காண வெளிநின்ற னன்விறலோன் ”

--கந் வள்ளி திருமண. 116

“ கொடியேன்செய் குற்றமெலாம்
இன்னே தணித்தே எனையாண்டு கொள்ளும்என்றாள்.”

--கந். வள்ளி. திருமண. 118

மெத்த முன்னமே நெய்தல் செய்யவேண்டிய
வள், இப்பொழுது செய்கின்றாள். முன் செய்த
பிழைக்கு இரங்குகின்றாள்.

வள்ளிக்கு இந்தநிலை வந்த பிறகும் உடன்
போக்குக்கு உடன்பட்டு அது நிகழுகிறபோதும்
ஐம்புலவேடர்கள் சும்மாகிடக்கவில்லை.

“ எறிசுடர்ப் பரிதித் தேவை
எழிலிகண் மறைத்தா லென்ன
முறைமுறை அம்பு வீசி
முருகனை வளைந்து கொண்டார்.”

--கந். வள்ளி. திருமண. 181

“ கட்டழ குடைய செவ்வேற்
கருணையங் கடலின் மீது
பட்டன பட்ட லோடும்
பைந்தொடி பதைத்துச் சொல்வாள்.”

--கந். வள்ளி. திருமண. 182

வள்ளியின் இந்த நிலையை மணிவாசகப்
பொருமான்,

“காகத் திருகண்ணிற்கு ஒன்றே மணிகலந்து
ஆங்கிருவர்
ஆகத்துள் ஒருயிர் கண்டனம்.....

தோகைக்குந் தோன்றற்கும் ஒன்றாய் வரும்
இன்பத் துன்பங்கள்” --திருக்கோவை 71

என்று, அருளுகின்றார்.

“ஓடிமீள்கென ஆடல் பார்த்திருக்கும்” கருணைக் கடலாகிய சுப்பிரமணியப் பெருமான், ஐம்புல வேடர்கள் அம்புதாவவும் விருப்பு வெறுப்பின்றி வாளா இருந்தார். அந்தச் சமயத்திலே வள்ளி முற்றும் முழுதும் முருகன் வசமாய், “ஐம்புல வேடர்களை அழிக்கத் தாமதிப்பதென்ன” என்று சற்றே மருதமுஞ் செய்தாள். மருதம் - ஊடல். மற்றவர்களுக்கு முருகன் இரங்குவதை வள்ளி சகிக்கவில்லை.

“நெட்டிலை வாளி தன்னை
ஞெரேலென நும்மேற் செல்லத்
தொட்டிடு கையர் தம்மைச்
சுடருடை நெடுவே லேவி
அட்டிடல் வேண்டுஞ் சீயம்
அடுதொழில் குறியா தென்னில்
கிட்டுமே மரையும் மாணும்
கேழலும் வேழந் தானும்”

—கந். வள்ளி. திருமண. 183

என்று புலந்து சற்றே இடித்தும் உரைக்கின்றாள்.

“ஊடுதல் காமத்திற் கின்பம், அதற்கின்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின்” —குறள் 1330

வள்ளிநாயகியின் பரிபக்குவத்தைக் கண்டு
உளநெகிழ்ந்து, குறிஞ்சிக் கிழவனாகிய சுப்பிர
மணியப் பெருமான், அவளைக் குறிஞ்சி செய்து
கொண்டு, “மறுவில் கற்பின் வாணுதல்” ஆகிய
தெய்வநாயகியிடம், உடன்சென்றருளுகின்றார்.
குறிஞ்சி - கூட்டம்.

“காரணி கற்பகம் கற்றவர்
நற்றுணை பாண ரொக்கல்
சீரணி சிந்தா மணியணி
தில்லைச் சிவனடிக்குத்
தாரணி கொன்றையன் தக்கோர்
தஞ்சங்க நிதிவிதிசேர்
ஊருணி உற்றவர்க் கூரன்மற்
றியாவர்க்கும் ஊதியமே”

--திருக்கோவை 400

இது, அன்புத் துறைகளெல்லாம் சென்று
முற்றுப்பெற்ற கற்பின் சிகரமாகிய நானூருந்துறை.
தலைவி, தலைவனைத் தனக்கேயன்றிச் சர்வான்ம
நாயகன் என்பதை உணர்ந்து, அவன் ஊருணி
(ஊராரால் நுகரப்படுபவன்) என்று கண்டு, தன்
களவுநிலைக்கு நாணித் தன்போன்ற கள்ளத்
தலைவர் துயர்கருதி இரங்கிக்கொண்டு, “யான்
பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்ற நிலை
பரிபூரணப்பட்டுத் தன்வசம் இழந்து அருள்வசம்
வந்து அருளில் முழுகித் திளைத்துத் ததும்பிக்கொண்
டிருக்கும் நிலைதான் அந்தக் கற்பின் முதிர்ந்த
சிகரநிலை.

“கள்ளத் தலைவர் துயர்கருதித் தங்கருணை
வெள்ளத் தலைவர் மிக”

— திருவருட்பயன்

பரிபூரண கற்பின் சிகரத்தைத் தெய்வநாயகி
யம்மையாரிடந் தொட்டுக்காட்டித் திருமுருகிலே,

‘மறுவில் கற்பின் வாணுதல்’

என்று, பொய்யற்ற கீரன் அருளியதை ஞாபகஞ்
செய்து, தமிழைப் பரிபூரணஞ் செய்தருளுகின்றார்
கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள்.

சர்வலோகைக நாயகராகிய சுப்பிரமணியப்
பெருமானுடன் வள்ளிநாயகியின் வருகையைக்
கண்ட தெய்வநாயகியம்மையார்,

“பொருக்கென எடுத்துப் புல்லி,”

“ஈங்கொரு தமிழ ளாகி
யிருந்திடு வேனுக்கு இன்றோர்
பாங்கிவந் துற்ற வாறு
நன்றெனப் பரிவு கூர்ந்தாள்”

— கந். வள்ளி. திருமண. 235

“யான்பெற்ற இன்பம் பெறுகஇவ் வையகம்”

என்ற கற்பின் சிகரம் உருவெடுத்துப் பிரகா
சித்தது. தெய்வநாயகி “மறுவில் கற்பின் வாணு
தல்”. கார்த்திகேயனைத் தந்த கங்கையில், யமுனை
சரஸ்வதியின் சங்கமம், வள்ளிநாயகி தெய்வ
நாயகியின் சங்கமம். கல்லகங் குடைந்த
செவ்வேற்கந்தன் ஓர்தரு; கற்பக தரு. கன்னியர்
காமவல்லிகள்; கற்பக தருவிற் படர்கொடிகள்.

நவையறு காட்சி கைவந்தவர்கள், மெய்ப்
பொருளை அணுகுகின்றார்கள். அணுகி அனுபவிக்கத்

தம்மை இழக்க முனைகின்றார்கள். அணுகும் நிலை களவுநிலை; அநுபவிக்கும் நிலை கற்புநிலை.

களவுநிலையில் அடிமைநிலை ஆரம்பிக்கின்றது. அடிமைநிலை, உண்மைப்பின்நிற்கும் நிலை.

“உற்கைதரும் பொற்கை யுடையவர்போல் உண்மைப் நிற்க அருளார் நிலை” [பின்

--திருவருட்பயன்

தம்மையிழந்த அநுபவநிலை கற்புநிலை; கற்பு நிலையில் இருள்சேர் இருவினைகள், நித்திரையிற் பொருள்போற் கழன்று ஒழிகின்றன. “என்னையு மடியனாக்கி இருவினை நீக்கி” என்பது, இன்பத்தின் பகுதிகளாகிய களவு கற்பு நிலைகள்.

கற்பின் முதிர்ந்த நிலையிலே, தனக்குவமையில்தான் தாள்களாகிய பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாதபங்கயங்கள், தாமே எளிவந்து தலைக்கூடுகின்றன; ஆண்டு அடிமை செய்கின்றன. ஆத்மா தாடலைப்பட்டு, மீளா அடிமையாய், புணர்ந்தாற் புணருந்தொறும் புதிதாகிய, கண்ட வர்கள் விண்டிடல் ஆகாத, அறிதோற்றியாமை கண்டாலன்ன, வீடுபேற்றின்பந் துய்த்துச் செல்லா நிற்கும்.

எது காரணமாக நாம் பிறரில் வெறுப்பும் அழுக்கா ருகிய வன்கண்மையுங் கொண்டோமோ அது காரணமாகவே அப்பிறர்மீது நாம் இரக்கம் வைக்கவேண்டும்.

12. கந்தபுராண சமுத்திரம்

“ புன்னெறி யதனிற் செல்லும்
போக்கினை விலக்கி மேலாம்
நன்னெறி ஒழுகச் செய்து..... ”

--கந். வள்ளி. திருமண. 262

இவ்வாற்றால் அறங் கைவரப்பண்ணி, மனத் தைத் தூய்மைப்படுத்தி, “ நவையறு காட்சி நல்கி” மெய்ப்பொருளைக் காட்டி, அம் மெய்ப்பொருளுக்கு அடிமையாக்கி, இருவினைகளைப் போக்கி, உண்மை இன்பை அநுக்கிரகித்து, “ கதிப்பாற் செல்ல ஏது நெறி” என்று விசாரிக்கின்ற ஆத்மாக்களை, இம் முறையானே வீடுபேருகிய பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாத பங்கயங்களில் தலைக்கூட்டுவதே கந்தபுராணம். அக் கந்தபுராணமூலம் தலைக்கூடச் செய்தருளுபவரே கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள்.

சூரபன்மன் முதலிய அசுரர்களிலும், தேவ ருள்ளிட்ட தக்கப் பிரசாபதியிலும், இந்திரன் இறுதியான பிரம விஷ்ணுக்களிலும், வள்ளிநாயகி தெய்வநாயகியிலும் வைத்துக் கூறியருளிய ஆத்ம சரித்திரமே கந்தபுராணம்; அது மகா சமுத்திரம். அச் சமுத்திரக் கரையில் உள்ள மணல், கல், இப்பி முதலியவைகளே இங்கே முகந்துகொள் ளப்பட்டன; அறம், பொருள், இன்பம், வீடு

என்கின்ற நூன்முறையில் ஓர் அளவுக்குச் சிந்திக்கப்பட்டன.

கந்தபுராணம் எத்தனையோ முகங்களாற் சிந்தித்தற்குரியது. மகான் செந்திநாதையரின் கந்தபுராண நவநீதம், மற்றொரு முகம். காந்தமாகிய பெருங்கடலின் ஆழத்துக்கும் எனக்கும் வெகு தூரம். உதாரணத்துக்கு ஒன்று சொல்லுகின்றேன். தக்ஷணகாண்டத்தில் முதற்படலம் உபதேசப் படலம். அப்பால் ஒரு படலம் உமை கயிலைநீங்கு படலம். அப்படலங்களை எட்டிக்கூடப் பார்க்க வில்லை. எனக்கும் அப்படலங்களுக்கும் உள்ள தூரம் பாதாளத்துக்கும் அண்டமுகட்டுக்குமுள்ள தூரம். உபதேசப்படலம் தக்கனுக்குப் பிரமா செய்த உபதேசம்.

“ இருசெயல் புரியும் நீவிர் ஏதிலா ராகப் பின்னர்
ஒருசெயல் புரியும் ஈசன் உங்களுக் கிறைவ னாகி
வருசெய லென்னே சிந்தை மயக்கற உரைத்தி ”

--கந். உபதேச. 6

என்று தக்கன் பிரமாவை வினவுகிறான். ‘சங்கார காரணன் உலகத்துக்குக் கருத்தா ஆதல்’ எப்படி என்பது அவன் கேள்வி.

உமை கயிலை நீங்கு படலத்தில் “ உன்றன் பொருவரு மெய்ம்மையைச் சாற்றுவாய் ” என்று சங்கரி வேண்டுகின்றாள். சிவத்துக்கும் சத்திக்கும், சத்திக்கும் உலகுக்கும் உள்ளதொடர்புகள் அப்படலத்திற் பேசப்படுகின்றன. சிருட்டியாரம்பம் சங்காரம் என்பவைகள் விளக்கப்படுகின்றன. இன்னும் ததீசியுத்தரம் முதலிய வேறு வேறு படலங்களில், பன்னூறு இடங்களில் சாத்திர சந்தேகங்கள்

தெளிவு செய்யப்படுகின்றன. அவ்விஷயங்கள் வேதக்காட்சிக்கும் உபநிடதத்துச்சியில் விரித்த போதக்காட்சிக்கும் எட்டாதவைகள் ஆகலாம். பாசஞான பசுஞானங்களுக்குத் தூரமானவைகள் அவைகள்.

*“ சுத்த வாதுளம் முதலிய தந்திரத்தொகுதி, உய்த்துணர்ந்திடு நீரரே ஒரு சிறிது ” உணருதற் குரியவைகள் அவைகள். வேதங்களிலும் சுத்த வாதுளம் முதலிய ஆகமங்களிலும் வல்லவரும் சுப்பிரமணிய உபசாகருமாகிய கச்சியப்பப் பெருமான், உயிர் உய்ந்து கடைத்தேறுதற்கு உணர்த்தி யருளிய உண்மைகளை உணர்ந்து உய்தற்குக் கச்சியப்பப் பெருமானைத் தியானித்து வணங்கிக் கொண்டு சுப்பிரமணியப் பெருமான் திருவடிகளில் தவங்கிடக்க வேண்டுமென்பது பெரியோர்கள் கருத்தாகலாம்.

பந்த பங்கங்களாகிய (பங்கம் - சேறு) இந்த உலகத்திலே, மனிதன் பற்றுதற்குரிய பங்கயங்கள் (சேற்றில் முளைத்தவைகள்) பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாதபங்கயங்களே. அவற்றை மனமொழி மெய்களாற் போற்றுவோமாக.

புன்னெறி யதனிற் செல்லும்
 போக்கினை விலக்கி மேலாம்
 நன்னெறி யொழுகச் செய்து
 நவையறு காட்சி நல்கி
 என்னையு மடியனாக்கி
 இருவினை நீக்கி யாண்ட
 பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல்
 பாதபங் கயங்கள் போற்றி.

இந்திர ராகிப் பார்மேல்
 இன்பமுற் றினிது மேவிச்
 சிந்தையில் நினைந்த முற்றிச்
 சிவகதி யதனிற் சேர்வர்
 அந்தமி லவுணர் தங்கள்
 அடல்கெட முனிந்த செவ்வேற்
 கந்தவேள் புராணந் தன்னைக்
 காதலித் தோது வோரே.

போதமுறு சூதமுனி புகன்ற காந்தப்
 புகழ்க்கடலிற் படிந்ததன்கட் பொருள தான
 மேதகுவண் புனலருந்தி வைய முய்ய
 வெய்யதுயர்ப் பிறவியெனும் வெம்மை தீரத்
 தாதவிழ்பூம் பொழிற்காஞ்சிக குவட்டி லேறிச்
 சலதியமு தினைநிகர்செந் தமிழ் தான
 காதன்மழை பொழிந்தஅருட் கொண்ட லான
 கச்சியப்பன் இருபாதம் உச்சி வைப்பாம்.

கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவடி வாழ்க

வான்முகில் வழாது பெய்க
 மலிவளஞ் சுரக்க மன்னன்
 கோன்முறை யரசு செய்க
 குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
 நான்மறை அறங்க ளோங்க
 நற்றவம் வேள்வி மல்க
 மேன்மைகொள் சைவ நீதி
 விளங்குக உலக மெல்லாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

தோத்திரம்

மூவீரு முகங்கள் போற்றி முகம்பொழி கருணை போற்றி
ஏவருந் துதிக்க நின்ற இராறுதோள் போற்றி காஞ்சி
மாவடி வைகுஞ் செவ்வேள் மலரடி போற்றி அன்னான்
சேவலும் மயிலும் போற்றி திருக்கைவேல் போற்றி போற்றி.

கந்தநம ஐந்துமுகர் தந்தமுரு கேசநம கங்கை உமைதன்
மைந்தநம பன்னிரு புயத்தநம நீபமலர் மாலை புனையுந்
தந்தைநம ஆறுமுக ஆதிநம சோதிநம தற்பர மதாம்
எந்தைநம என்றுமினையோய்நமகுமாரநம என்றுதொழுதார்.

முழுமதி யன்ன ஆறு முகங்களும் முந்நான் காகும்
விழிகளின் அருளும் வேலும் வேறுள படையின் சீரும்
அழகிய கரம் ராறும் அணிமணித் தண்டை ஆர்க்கும்
செழுமலரடியுங்கண்டான் அவன் தவம்செப்பற்பாற்றே.

அணிமையிற் சேயோ னண்ண ஆறுமா முகமும் பன்னீ
ரிணைதவிர் புயமுங் கையும் ஏந்தெழிற் படையுஞ் சீரும்
மணியணி மார்புஞ் செங்கேழ் வான்றுகில் மருங்கும் பாதத்
துணையுமத் துணையிற் கண்டு தொழுதுகண் களிப்புக்
கொண்டார்.

வீறு கேதனம் வச்சிரம் அங்குசம் விசிகம்
மாறி லாதவேல் அபயமே வலம்இடம் வரதம்
ஏறு பங்கயம் அணிமழுத் தண்டுவில் இசைந்த
ஆறிரண்டுக்கை அறுமுகம்கொண்டுவேள் அடைந்தான்.

எங்கணும் பணி வதனங்கள் எங்கணும் விழிகள்
எங்கணுந் திருக் கேள்விகள் எங்கணுங் கரங்கள்

எங்கணுந் திருக் கழலடி எங்கணும் வடிவம்
எங்கணுஞ் செறிந் தருள்செயும் அறுமுகத் திறைக்கே.

வேதக் காட்சிக்கும் உபநிடத் துச்சியில் விரித்த
போதக் காட்சிக்குங் காணலன் புதியரிற் புதியன்
முதக் கார்க்குமு தக்கவன் முடிவிற்கு முடிவாய்
ஆதிக் காதியாய் உயிர்க்குயி ராய்நின்ற அமலன்.

ஆயது காலை தன்னில் அவுணர்கோன் அநந்த கோடி
ஞாயிறு திரண்டொன் ருகி ஞாலமே லிருளை ஓட்டிச்
சேயுயர் விசும்பை நீங்கிச் செருநிலத் துற்ற தென்னத்
தூயதோர் குமரன் போரில் தோன்றிய தோற்றங்கண்டான்.

முண்டக மலர்ந்த தன்ன மூவிரு முகமுங் கண்ணும்
குண்டலநிரையுஞ்செம்பொன் மவுலியுங்கோலமார்பும்
எண்டகு கரமீ ராரும் இலங்கெழிற் படைகள் யாவும்
தண்டையும்சிலம்பும் ஆர்க்குஞ்சரணமுந்தெரியக்கண்டான்.

இன்னமும் முனிவர் தேவர் யாவரு மிணையன் என்றே
உன்னருந் தலைமைத் தாகும் ஒருதனிக் குமரன் றன்னைத்
தன்னிரு விழியாற் கண்டான் தானவர்க் கிறைவன் என்றால்
அன்னவன் தவத்தின் பேற்றை யாரறிந் துரைக்கற் பாலார்.

மூவர்கண் முதல்வன் வந்தான் முக்கணுன் குமரன் வந்தான்
மேவலர் மடங்கல் வந்தான் வேற்படை வீரன் வந்தான்
ஏவருந் தெரிதல் தேற்று திருந்திடு மொருவன் வந்தான்
தேவர்கள் தேவன் வந்தான் என்றன சின்னம் எல்லாம்.

செய்ய தாமரை வனங்களுஞ் செங்கதிர்த் தொகையும்
ஐய சேயொளி ஈன்றிருந் தென்னஆ றிரண்டு
கையும் மூவிரு முகங்களும் உடையவன் காலோன்
வையம் உந்திட அடுதொழில் இயற்றுவான் வந்தான்.

காலமாய்க் கால மின்றிக் கருமமாய்க் கரும மின்றிக்
கோலமாய்க் கோலமின்றிக் குணங்களாய்க் குணங்களின்றி
ஞாலமாய் ஞால மின்றி அநாதியாய் நங்கட் கெல்லாம்
மூலமாயிருந்த வள்ளல் மூவிரு முகங்கொண் டுற்றான்.

செஞ்சுடர் அநந்தகோடிசெறிந்தொருங்குதித்ததென்ன
விஞ்சிய கதிர்கான் றுள்ள வியன்பெருவடிவை நோக்கி
நெஞ்சகந் துளங்கி விண்ணோர் நின்றனர் நிமல மூர்த்தி
அஞ்சன்மின் அஞ்சன் மின்என் றருளினன் அமைத்த
கையான்

கோலமா மஞ்சை தன்னிற் குலவிய குமரன் றன்னைப்
பாலனென் றிருந்தேன் அந்நாட் பரிசிவை உணர்ந்தி
லேன்யான்

மாலயன் றனக்கு மேனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும்
மூலகா ரணமாய் நின்ற மூர்த்தியிம் மூர்த்தி யன்றே.

போயின அகந்தை போதம் புகுந்தன வலத்த தான
துயதோர் தோளுங் கண்ணுந் துடித்தன புவன மெங்கு
மேயின பொருள்கண்முற்றும் வெளிப்படுகின்றவிண்ணோர்
நாயகன் வடிவங் கண்டேன் நற்றவப் பயனீ தன்றே.

சூழுதல்வேண்டுந்தாள் கள் தொழுதிடல்வேண்டும் அங்கை
தாழுதல் வேண்டுஞ் சென்னி துதித்திடல் வேண்டுந் தாலு
ஆழுதல் வேண்டுந் தீமை யகன்றுநான் இவற்கா ளாகி
வாழுதல் வேண்டும் நெஞ்சந் தடுத்தது மான மொன்றே.

நண்ணினர்க் கினியாய் ஓலம் ஞானநா யகனே ஓலம்
பண்ணவர்க் கிறையே ஓலம் பரஞ்சுடர் முதலே ஓலம்
எண்ணுதற்கரியாய் ஓலம் யாவையும்படைத்தாய் ஓலம்
கண்ணுதற் பெருமான் நல்குங் கடவுளே ஓலம் ஓலம்.

தேவர்கள் தேவே ஓலம் சிறந்தசிற் பரனே ஓலம்
மேவலர்க் கிட்யே ஓலம் வேற்படை விமலா ஓலம்
பாவலர்க் கெளியாய் ஓலம் பன்னிரு புயத்தாய் ஓலம்
மூவரு மாகி நின்ற மூர்த்தியே ஓலம் ஓலம்.

துய்யதோர்மறைகளாலுந் துதித்திடற்கரியசெவ்வேள்
செய்யபே ரடிகள் வாழ்க சேவலும் மயிலும் வாழ்க
வெய்யசூர் மார்பு கீண்ட வேற்படை வாழ்க அன்னான்
பொய்யில்சீரடியார்வாழ்கவாழ்கவிப்புவனமெல்லாம்.

முந்நான்கு தோளும் முகங்களோர் மூவிரண்டுங்
கொன்னார்வை வேலுங் குலிசமுமே னைப்படையும்
பொன்னார் மணிமயிலு மாகப் புனக்குறவர்
மின்னாள்கண் காண வெளிநின்ற னன்விறலோன்.

ஆறிருதடந்தோள்வாழ்க அறுமுகம்வாழ்கவெற்பைக்
கூறுசெய்தனிவேல்வாழ்க குக்குடம்வாழ்கசெவ்வேள்
ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க யானைதன் னணங்கு வாழ்க
மாறிலா வள்ளி வாழ்க வாழ்கசீ ரடியா ரெல்லாம்.

புன்னெறியதனிற்செல்லும்போக்கினைவிலக்கிமேலாம்
நன்னெறி ஒழுகச் செய்து நவையறு காட்சி நல்கி
என்னையும் அடிய னாக்கி இருவினை நீக்கி யாண்ட
பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாதபங் கயங்கள் போற்றி.

பொய்யற்ற கீரன் முதலாம் புலவோர் புகழ்ந்த
ஐயற் கெனது சிறுசொல்லும் ஒப்பாகும் இப்பார்
செய்யுற்ற வன்மால் உமைபூசை கொள்தேவ தேவன்
வையத் தவர்செய் வழிபாடு மகிழு மன்றே.

